

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2328	Τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Θωμᾶ Τρίτη 6 Ὀκτωβρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Προσωπικὴ σχέση μετὰ τὸ Χριστὸ

Ἡ ἑορτὴ, ἀγαπητοί μου, τοῦ ἁγίου ἀποστόλου **Θωμᾶ** φέρνει σήμερα μπροστά μας τὴ σκηνὴ τῆς **συναντήσεώς του μετὰ τὸ Χριστὸ** μετὰ τὴν Ἀνάστασι. Ἀκούσαμε τὴν ἐξιστόρησι στὸ εὐαγγέλιο (βλ. 1ω. 20,19-31). Ἀπὸ τὴν περικοπὴ αὐτὴ παίρνω τὴν ὁμολογία τοῦ ἀποστόλου «**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**» (ἐ.ἀ. 20,28).

Κινδύνευσε, ἀδελφοί μου, ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς νὰ χάσῃ τὴν πίστι του στὸν Κύριο. Ἀλλὰ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Χριστοῦ δὲν τὸν ἄφησε ἀβοήθητο· ἦρθε καὶ τὸν **ἔσωσε** μετὰ τὴν ἀπειρη συγκατάβασί του· μετὰ τὴν ψηλάφησι, ποὺ ἐπέτρεψε, τὸν ἔπεισε, τὸν στήριξε, τὸν βεβαίωσε.

Κινδυνεύουμε συχνὰ κ' ἐμεῖς νὰ καταποντιστοῦμε μέσα στὸ πέλαγος τῆς ὀλιγοπιστίας καὶ τῆς ἀμαρτίας, καὶ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ ἀπλώνεται καὶ μᾶς βγάζει μέσα ἀπ' τὴν ἄβυσσο. **Τὸ νιώθουμε ἄραγε αὐτὸ καὶ τὸν εὐχαριστοῦμε;** Ἐλάχιστοι. Ἄν τὸ νιώθαμε, ἀπὸ τί μᾶς ἔσωσε ὁ Χριστός! Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὸ ἔνωθε καὶ ἔλεγε· «**Ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος**» καὶ ἄλλοῦ «**Ἐρρύσθην ἐκ στόματος λέοντος**» (β' Τιμ. 3,11· 4,17). Τὸ λέμε κ' ἐμεῖς «Μὲ ἔσωσε ὁ Χριστός», μὰ δὲν τὸ αἰσθανόμαστε καλά, ὅπως τὸ νιώθει π.χ. ἕνας ἀσθενὴς ποὺ θεραπεύθηκε.

Κάποτε, στὸ νοσοκομεῖο ποὺ νοσηλεύομαι, ἦρθε ἕνας ἄνθρωπος, ἀγκάλιαζε τὸ γιατρό, τὸν φιλοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε· **Γιατρέ, μὲ ἔσωσες**, εἶσαι σωτήρας μου, ποτέ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω... Τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ ἀσθένεια τοῦ σώματος.

Ἐμεῖς ἀναγνωρίζουμε στὸ Χριστό, ὅτι μᾶς ἔσωσε, μᾶς χάρισε σωτηρία ἀπείρως μεγαλύτερη; Ὅχι δυστυχῶς· διότι **δὲν ἔχουμε βαθειὰ ἐπίγνωσι τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ δὲν ἔχουμε μετανοήσι ἀληθινά**. Ὅσο πιὸ βαθειὰ μετανοεῖ ὁ ἄνθρωπος, τόσο πιὸ πολὺ αἰσθάνεται τὴν εὐγνωμοσύνη στὸν Σωτῆρα του. Διαφορετικά, μένει ἀσυγκίνητος μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ποὺ δικαίωνει τὸν ἄ-

μαρτωλὸ «**δωρεὰν τῇ αὐτοῦ χάριτι**» (βλ. Ρωμ. 3,24· 4,5) καὶ τοῦ χαρίζει τὴ λύτρωσι.

Ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς συναισθάνθηκε βαθειὰ ἀπὸ τί σκότος τὸν ἔβγαλε ὁ Χριστός, καὶ τότε εἶπε ἀπὸ τὴν ψυχὴ του «**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**» (ἐ.ἀ.). Αὐτὸς ὁ λόγος ἔχει μεγάλη σημασία. Δείχνει τὴ βεβαιότητα τῆς πίστεως τοῦ Θωμᾶ. **Μεταδίδει ὁμῶς καὶ σ' ἐμᾶς αὐτὴ τὴ βεβαιότητα**. Τώρα ἐμεῖς, ἂν καὶ δὲν παρουσιάστηκε μπροστὰ μας ὁ Χριστός γιὰ νὰ τὸν ψηλαφήσουμε, ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη στὸ Θωμᾶ, γιὰ τὴν ἐρευνα ποὺ ἔκανε αὐτὸς ἔδωσε καὶ σ' ἐμᾶς μιὰ ἀτράνταχτη ἀπόδειξι ὅτι πράγματι ὁ Χριστός ἀνέστη, καὶ γι' αὐτὸ ἐπαναλαμβάνουμε τώρα τὴν ὁμολογία του.

«**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**». Προσέξτε ἰδιαίτερως ἐκεῖνο τὸ «**μου**». Δείχνει ὅτι νιώθει τὸ Χριστὸ δικό του Κύριο καὶ Θεό, δηλώνει ὅτι ἔχει προσωπικὴ σχέση μαζί του. Αὐτὸ τὸ «**μου**» νὰ τὸ προσθέτομε κ' ἐμεῖς στὴν ὁμολογία μας. Ὅχι τυπικά, ὑποκριτικά, ἀλλὰ οὐσιαστικά. **Νὰ γίνῃ ὁ Χριστὸς καὶ γιὰ μένα «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**».

Ἐχει μεγάλη σημασία αὐτό. Πάνω στὴν κουβέντα τους πολλοὶ λένε «ὁ Θεός», καὶ τί ἐννοοῦν· ὅτι ὑπάρχει μιὰ ἀνωτέρα δύναμις ποὺ ἐξουσιάζει τὸν κόσμον. Μὲ τὸν τρόπο ποὺ τὸ λένε τρόπον τινὰ **σπρώχνουν τὸ Θεὸ μακριὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ μας**, τὸν πάνε πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα, στὸ μακρινὸ οὐρανὸ, στὸ ὑπερπέραν. Αὐτὸς ὁ Θεός, ὅπως λένε οἱ θεολόγοι, λέγεται **ὑπερβατικός**, ὅτι τάχα δὲν ἀνακατεύεται μὲ τὰ ἀνθρώπινα. Ξέρεις πῶς μοιάζει αὐτό; Σὰν ἕνας πατέρας νὰ φροντίζει μιὰ ζωὴ γιὰ τὰ παιδιά του, κι αὐτά, ὅταν μεγαλώσουν καὶ νομίσουν ὅτι δὲν τὸν ἔχουν ἀνάγκη, νὰ τοῦ δίνουν μιὰ πολυθρόνα καὶ νὰ τοῦ λένε· Τώρα, παπποῦ, κάτσε ἐκεῖ πέρα καὶ μὴ μιλάς, μὴν ἀνακατεύεσαι στὰ οἰκογενειακά μας... Ἔτσι πολλοὶ δὲν θέλουν τὸ Θεὸ στὴ ζωὴ τους. Αὐτὸ **δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν ἀθεία**. Ἄμα τοὺς πῆς

ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε παντοῦ, μεριμνᾷ γιὰ ὅλα, ὑπάρχει πάντα στὸ κάθε τι τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, δὲν τὸ δέχονται καὶ εἰρωνεύονται.

Ὁ νοῦς τοῦ πιστοῦ ὅμως πλησιάζει τὸ Θεό, τὸν φέρνει κοντά, δίπλα του. Ὅταν ἐμεῖς ὄχι ψεύτικα καὶ ὑποκριτικά, ἀλλὰ εἰλικρινά, σὰν τὸ Θωμᾶ, προσθέτουμε ἐκεῖνο τὸ «μου», τότε τὸν αἰσθανόμαστε δίπλα μας, νὰ **συμπορεύεται μαζί μας**, ὅπως τότε «*συνεπορεύετο*» μὲ τοὺς δύο μαθητὰς στοὺς Ἑμμαούς (βλ. Λουκ. 24,13-16). Εἶνε δίπλα μας ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, αὐτὸ νὰ τὸ γράψουμε στὴν καρδιά μας.

Ἄλλὰ γιὰ νὰ τὸ αἰσθανθοῦμε αὐτό, πρέπει **νὰ ἔχουμε μετανόηση**. Ὅποιος ἀπὸ μᾶς μετανόησε σωστά, αὐτὸς αἰσθάνεται ὅτι ὁ Χριστὸς τὸν ἀγάπησε τόσο πολὺ, ὥστε παρέδωσε τὸν ἑαυτὸ του στὸ θάνατο, θυσιάστηκε ὑπὲρ αὐτοῦ (βλ. Γαλ. 2,20. Ἐφ. 5,2). Ὅποιος πίστεψε στὸ Χριστὸ τὸ θεωρεῖ ὡς τὴν ὑψίστη εὐλογία, τὸ «λαχεῖο» τῆς ζωῆς του (βλ. Β' Πέτρ. 1,1). Αὐτὸ τὸν κάνει νὰ εἶνε αἰωνίως εὐγνώμων στὸ Θεὸ καὶ λάμπει ἀπὸ χάρι.

Ἄν λοιπὸν διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς μετανόησης ἡ ζωὴ μας συνδέθηκε μὲ τὸ Χριστό, **μὴν εἴμαστε πιά «σκυθρωποὶ» καὶ μελαγχολικοί**. Ἔτσι ἦταν οἱ δύο μαθηταὶ ποὺ πήγαιναν πρὸς Ἑμμαούς προτοῦ νὰ συνομιλήσουν μὲ τὸν Ἀναστάνα. Ἔτσι ἦταν καὶ ὁ σημερινὸς ἅγιος, ὁ Θωμᾶς, πρὸ τῆς Ἀναστάσεως, ὅπως ἔδειχναν τὰ λόγια του (βλ. Ἰω. 11,16). Ἄλλὰ οἱ ἴδιοι κατόπιν, μετὰ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸ Χριστό, εἶχαν τέτοια **χαρά**, ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς τὴν ἀφαιρέσει (βλ. Ἰω. 16,22)· τὸ βεβαιώνει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ. Ρωμ. 8,35-39). Χαρὰ καὶ **ἀσφάλεια** ἀπὸ ἐπιθέσεις τῆς ἁμαρτίας. Τὸ νὰ ἔχουμε διαρκῶς προστά μας τὸ Θεό, αὐτὸ μᾶς προστατεύει ἀπὸ παγίδες τοῦ ἐχθροῦ καί, ὅπως λέει ὁ ψαλμωδός, δὲν ἀφήνει ν' ἁμαρτήσουμε: «*Πρωορώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ σαλευθῶ*» (Ψαλμ. 15,8).

Ἐπαναλαμβάνω· **μᾶς ἔσωσε ὁ Κύριος ἀπὸ τὴν καταστροφή, ἀπὸ τὸν πνευματικὸ θάνατο**· ὑπάρχει τίποτε πιὸ φοβερὸ καὶ ἄξιο δακρύων; Κάποτε εἶχαν καταδικάσει σὲ θάνατο ἕναν ἐγκληματία καὶ δεμένο τὸν ὠδηγοῦσαν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, ἐνῶ ὁ κόσμος εἶχε μαζευτῆ καὶ τὸν ἀποδοκίμαζε· Φτού σου, φτού σου παλιάνθρωπε!... Στὴν ἄκρη ὅμως τοῦ δρόμου ἕνας καλόγερος εἶχε γονατίσει καὶ προσευχόταν γι' αὐτόν. Πολλοὶ τότε ἄφησαν τὸν κατάδικο καὶ στράφηκαν ἐναντίον τοῦ μοναχοῦ· –Δὲν ντρέπεσε, καλόγερε, ἐσὺ νὰ κλαῖς γι' αὐτὸ τὸ κάθαρμα; –Θρηνώ, τοὺς ἀπαντᾷ, γιατί σκέπτομαι ὅτι, **ἂν δὲν μὲ κρατοῦσε ὁ Χριστός, ἐγὼ θὰ εἶχα κάνει πιὸ φοβερὰ ἐγκλήματα ἀπὸ αὐτόν**.

Κ' ἐμᾶς, ἂν δὲν μᾶς φώτιζε ὁ Θεός, θὰ ἤμασταν οἱ χειρότεροι ἀπ' ὅλους. Ὅ,τι ἔχουμε τό'χουμε ἀπὸ τὸ Χριστό. Ἄν μᾶς λείψει ἡ βοήθεια, ἡ χάρις, ἡ δύναμις του, μποροῦμε νὰ διαπράξουμε τὰ χειρότερα ἁμαρτήματα. Γι' αὐτὸ λέει καὶ ὁ Παῦλος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὅτι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ μεγαλύτερος τῶν ἁμαρτωλῶν (βλ. Α' Τιμ. 1,15). Κ' ἐμεῖς **νὰ ἔχουμε συναίσθησι**, ὅτι χωρὶς τὸ Χριστὸ θὰ ἤμασταν οἱ «*ἐλεεινότεροι ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους*» (Α' Κορ. 15,19).

Γι' αὐτὸ ἄς τοῦ ποῦμε· **Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας**. Καὶ **νὰ γίνῃ ὁ Χριστὸς δικός μας**· νὰ δημιουργήσουμε προσωπικὴ σχέση μαζί του διὰ τῆς μελέτης τῆς Γραφῆς, τῆς προσευχῆς, τῆς μετανόησης, τῆς ἐξομολογήσεως, τῆς θείας κοινωνίας, δι' ὅλων τῶν μέσων τῆς χάριτος. Νὰ τὸν παρακαλοῦμε νὰ μένη κοντά μας· «*Μεῖνον μεθ' ἡμῶν...*» (Λουκ. 24,29). Τότε θὰ γίνῃ Θεὸς καὶ Κύριός μας προσωπικὸς· καὶ ἐνῶ ζοῦμε ἐντὸς τοῦ κόσμου, «*τὸ πολίτευμά*» μας θὰ εἶνε «*ἐν οὐρανοῖς*» (Φιλ. 3,20).

* * *

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, οἱ ἀνθρώποι, ἐνῶ ἔχουν τόσες ἐπικοινωνίες καὶ φιλίες, εἶνε **ἔρημοι**. Ὁ Θεὸς ἀπουσιάζει τρομακτικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τους. Ἐπικρατεῖ **ὀλιγοπιστία**, ὅπως δείχνει ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἡ ὀλιγοτεκνία· λείπει ἡ πίστι στὸ Μεγαλοδύναμο, ποὺ εἶχαν οἱ ἀείμνηστοι πρόγονοί μας. Ἐφτασαν στὴ Δύσι –φοβερὸ πρᾶγμα– θεολόγοι(;) ν' ἀναπτύσσουν θεωρίες περὶ θανάτου τοῦ Θεοῦ! Ἄφησαν τὸν ὀρθολογισμό νὰ σκοτώσῃ μέσα τους τὴν πίστι, καὶ ζοῦν μέσα στὴν **ἀμφιβολία**.

Ὁ πιστός, καὶ ἂν ὅλοι ἀρνηθοῦν τὸν Κύριο, καὶ ἂν ὅλος ὁ κόσμος γίνῃ Σόδομα καὶ Γόμορρα, –μαζὶ μὲ τὸ Θωμᾶ, ποὺ ἔμεινε πιστὸς καὶ ἀπέδειξε τὴν πίστι του μὲ μαρτυρικὸ θάνατο στὶς Ἰνδίες– θὰ λήθῃ πάντα· «*Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου*». Ὁ Χριστὸς ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας. Γι' αὐτὸ οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ στὶς κατακόμβες, ἐκεῖ ποὺ ἔθαβαν τοὺς νεκροὺς των, ἔγραφαν· **Ὁ Χριστὸς ζῆ!**

Ἐμεῖς αὐτὰ δὲν τὰ αἰσθανόμεθα· **ὁ ἥλιος τῆς πίστεώς μας ἔχει πάθε ἔκλειψι**. Δὲν ἀκούγεται καθαρὰ ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ, τὴν σκεπάζουν πολλὰ παράσιτα.

Ἄς ἀποβάλουμε τὴν δυσπιστία καὶ τὴν ἀμφιβολία. Νὰ διαλυθοῦν τὰ μαῦρα σύννεφα τῆς μελαγχολίας. **Νὰ βροῦμε πάλι τὴ χαρὰ καὶ τὴ δύναμι τῆς πίστεως**. Ὁ Κύριος μᾶς ἀγάπησε, μᾶς εὐεργέτησε, μᾶς ὕψωσε μέχρι τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Σ' αὐτόν ἔχουμε παραδοθῆ.

Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2330	Κυριακὴ καὶ μνήμη τοῦ εὐαγγ. Λουκᾶ 18 Ὀκτωβρίου 2020 πρῶν	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ δάκρυ τοῦ λαοῦ - Μία δίκη

(Πέρασαν 10 χρόνια ἀπὸ τὴν κοίμησι τοῦ ἐπισκόπου Αὐγουστίνου. «Μᾶς λείπει», εἶπαν πολλοί. Κ' ἐμεῖς ἀνταποκρινόμενοι στὴν ἐπιθυμία τους ἀρχίσαμε νὰ φυλλομετρήμε τὸ περιοδικό του, τὴν «Σπίθα», νὰ ξαναδιαβάσουμε τὰ παλαιὰ ἄρθρα του καὶ νὰ θυμώμαστε τοὺς ἀγῶνες ποὺ ἔκανε· ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς πίστεως, τῆς πατρίδος, τῆς οἰκογενείας, τῆς παιδείας, κατὰ τῆς φασουλότητος καὶ διαφθορᾶς. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν κατὰ τῶν **καλλιστείων**, τὰ ἔτη 1953-54. Μία λοιπὸν φάσι αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος παρακολουθοῦμε τώρα.

Τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου 29 Αὐγούστου 1953 στὸ Πασαλιμάνι τοῦ Πειραιῶς ἀκούστηκαν διαμαρτυρίες στὸν θερινὸ κινηματογράφο «Παλλὰς», ὅπου γίνονταν συνοικιακὰ καλλιστεῖα, καὶ ἔγιναν σοβαρὰ ἐπεισόδια ποὺ ματαίωσαν τὴν ἐκδήλωσι. Ἦρωτες τῶν γεγονότων ἦταν μερικοὶ ἐργαζόμενοι νέοι, ποὺ συνελήφθησαν, τοὺς ἀπήγγειλαν βαρὺ κατηγορητήριον, καὶ τὸν Ὀκτώβριον ἦρθε ἡ ἡμέρα νὰ δικαστοῦν. Στὴν δίκη αὐτῇ, γιὰ τὴν ὁποία στὸ διάστημα τῶν δύο μηνῶν ποὺ μεσολάβησε οἱ ἡρωικοὶ νέοι δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν ἓνα δικηγόρον νὰ τοὺς υπερασπισθῇ, παρέστη ὁ π. Αὐγουστίνος, ζήτησε τὸν λόγο ἀπὸ τὸν πρόεδρον καὶ ἀνέλαβε ὁ ἴδιος τὴν υπεράσπισί τους. Ἐν συνεχείᾳ ἔγραψε ἄρθρον μὲ τίτλον «Τὸ δάκρυ τοῦ λαοῦ – Μία δίκη», ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Χριστ. Σπίθα» [φ. 149/Ὀκτ. 1953]. Σ' αὐτὸ περιγράφει καὶ σχολιάζει τὴν δίκη, παραθέτει τὴν δική του ἀγόρευσι, ἀλλὰ καὶ τὶς ἀγορεύσεις δύο ἠλικιωμένων δικηγόρων – ὁ ἓνας λεγόταν Ψωμᾶς– ποὺ ἀνέλαβαν αὐτοπροαιρέτως καὶ ἀνιδιοτελῶς νὰ υπερασπισθοῦν τοὺς συμπαθέστατους κατηγορουμένους)

Τὸ θέμα μας, ἀγαπητοί μου, εἶνε **μία δίκη**, ποὺ ἔγινε **στὸν Πειραιᾶ**. Ὁρισμένες λεπτομέρειές της ἔχουν ἐνδιαφέρον.

Στις 27 Ὀκτωβρίου 1953 μὲ μερικοὺς φίλους βρισκόμουν στὴν αἴθουσα τοῦ Πταισματοδικείου. Βλέποντας ἐκεῖ τὴν **εἰκόνα τοῦ Κυρίου** σκεπτόμουν· ἂν ὁ Κύριος ἦταν ὄχι μόνο στὸν τοῖχο ἀλλὰ καὶ στὴν καρδιά τοῦ καθενός μας, δὲν θὰ ὑπῆρχαν ἀδικήματα καὶ τὰ δικαστήρια θὰ ἔταν ἀχρείαστα. Τώρα ἡ εἰκόνα μένει, γιὰ νὰ μᾶς θυμίξῃ πόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριον εἴμαστε.

Μπροστὰ στὴ ἔδρα εἶνε **τὸ Εὐαγγέλιον**, ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ ὀρκίζωνται πάνω σ' αὐτὸ οἱ Χριστιανοί, παρ' ὅλο ὅτι μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχει τὸ «**μὴ ὁμῶσαι ὅλως**» (Ματθ. 5,34).

Σὲ λίγο μπαίνουν οἱ δικασταί. Ὁ πρόεδρος παίρνει τὴ θέσι του, χτυπάει τὸ κουδούνι καὶ γίνεται ἡσυχία. Τί **φοβερὸ τὸ ἔργον** τῶν δικαστῶν· σκέψου, ἄνθρωποι νὰ δικάζουν ἀνθρώπους! Φῶτιζέ τους, Θεέ μου, ν' ἀποδίδουν τὸ δίκαιο, νὰ βασιλεύῃ δικαιοσύνη. Γι' αὐτὸ χωρὶς **προσευχῇ** δὲν ἔπρεπε ν' ἀρχίζῃ καμμία δίκη.

Ἄς παρακολουθήσουμε ὅμως τώρα τὴν συνεδρίασι.

Μετὰ ἀπὸ πολλὰς ἄλλες δίκας ἔρχεται τέλος αὐτῇ ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει. Ὁ πρόεδρος διαβάζει τὰ ὀνόματα τῶν κατηγορουμένων. **Ἐνδεκα (11) ἄντρες** ἀκοῦνε τὰ ὀνόματά τους· σηκώνονται, πηγαίνουν καὶ κάθονται **στὸ ἐδῶλιο** νὰ δικαστοῦν. Ἀπὸ αὐτοὺς τρεῖς (3) εἶνε μεγάλοι κ' οἱ ὑπόλοιποι εἶνε νέοι 18 - 25 ἐτῶν.

Τί κακὸ ἔχουν κάνει; **Κατηγοροῦνται**, ὅτι στὶς 29 Αὐγούστου ἡμέρα Σάββατο μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους πῆγαν στὸ κινηματοθέατρο «Παλλὰς» στὸ Πασαλιμάνι καὶ τὰ μεσάνυχτα (12:05' μ.μ.), τὴ στιγμῇ ποὺ ἐπάνω στὴ σκηνὴ βγήκαν οἱ καλλονές ποὺ διεκδικοῦσαν τὸν τίτλον τῆς Μις - Πειραιῶς, σηκώθηκαν ὄρθιοι, φώναζαν «**Αἶσχος γιὰ τὴν πατρίδα!**» καὶ μὲ τὶς διαμαρτυρίες τους ματαίωσαν τὰ καλλιστεῖα· ἄλλοι ὅμως, οἱ ὅποιοι ἤθελαν νὰ θαυμάσουν τὰ ...ἀγάλματα, ἔφυγαν παραπονούμενοι γιὰ τὴν διακοπὴ τῆς παραστάσεως· κατηγοροῦνται λοιπὸν γιὰ διαταραχὴ τῆς «τάξεως».

Ὁ μάρτυς υπερασπίσεως **καθηγητῆς Χρήστος Ἀδαμόπουλος**, πρόεδρος τοῦ συλλόγου «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής», καταθέτει, ὅτι προτοῦ νὰ συμβοῦν τὰ γεγονότα αὐτὰ οἱ σύλλογοι «Μέγας Ἀθανάσιος» καὶ «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής» ἐπισκέφθηκαν τὶς δημόσιες ἀρχές, υπέβαλαν ἀναφορὰς καὶ ὑπομνήματα, καὶ ζητοῦσαν τὴν κατάργησι τῶν καλλιστείων ὡς αἰσχροῦ θεάματος ποὺ ἀπαγορεύουν οἱ κείμενοι νόμοι. Τοὺς δόθηκαν τότε ὑποσχέσεις, ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτε. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἀποφάσισαν ν' ἀντιδράσουν, καὶ ἀντέδρασαν ὡς Χριστιανοί, ὡς Ἕλληνες πολῖτες κινούμενοι μέσα στὰ πλαίσια τοῦ Συντάγματος.

Σὲ κάποιον σημεῖον τῆς καταθέσεως αὐτοῦ τοῦ μάρτυρος, παρακολουθώντας ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τὴ δίκη, **ζήτησα τὴν ἄδεια** νὰ μιλήσω κ' ἐγὼ δίνοντας ἐξηγήσεις. Ὁ πρόεδρος μοῦ ἔδωσε

τὴν ἄδεια, πλησίασα στὸ ἐδώλιο καὶ μὲ πολλή συγκίνησι **εἶπα περίπου τὰ ἐξῆς.**

Οἱ νέοι αὐτοί, ποὺ μαζὶ μὲ ὄριμους ἄνδρες δικάζονται, ἀνίσκουν στὸ νεοσύστατο σύλλογο «Μέγας Ἀθανάσιος», τοῦ ὁποῦ οὐ σκοπὸς κατὰ τὸ καταστατικὸ εἶνε «ἡ καταπολέμησις τῶν ἀσέμνων θεαμάτων καὶ ἀναγνωσμάτων». Ἡ κίνησις αὐτὴ εἶνε μία ζωηρὴ ἔκφρασι πόνου γιὰ τὴν κατάπτωσι τῶν ἡθῶν στὴν πατρίδα μας.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἀγωνίστηκε γιὰ νὰ δῆ τὴν πατρίδα νὰ μεταβάλλεται σὲ ἀκάθαρτη ἀγέλη Χόλλυγουντ, σὲ κοινωνία Πομπηίας καὶ Σοδόμων. Ὁχι. Ὁ λαὸς μας ἔχει ἰδανικά, ζῆ καὶ πεθαίνει γιὰ ἰδέες. Στ' αὐτιά μας βουίζουν φωνές, οἱ ἐπιθανάτιες παραγγελίες χιλιάδων νέων μας, ποὺ ἔπασαν γιὰ νὰ ζῆ ἡ Ἑλλάδα ὡς Ἰδέα. Καὶ ἐκεῖνοι **οἱ νεκροὶ μας μᾶς ἀφῆσαν ἐντολή:** Ἔσεῖς ποὺ θὰ μείνετε, ἀγωνιστῆτε γιὰ νὰ ἀξιοποιηθῶν οἱ θυσιές μας. Αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ἐκτελοῦν καὶ οἱ νέοι αὐτοί, συνεχίζοντας μέσα στὶς πόλεις τὸν ἀγῶνα ποὺ ἔκαναν ἐκεῖνοι στὰ βουνά. Γιατὶ –μὴν τὸ κρύβουμε– στὶς πόλεις ἡ Ἑλλάδα τῆς Πίνδου κινδυνεύει νὰ ταφῆ μέσα στὸ βοῦρκο τῆς ἀκολασίας. Γιὰ νὰ μὴ συμβῆ λοιπὸν αὐτὸ ἀγωνίζονται οἱ νέοι αὐτοί. Αὐτά, κ. πρόεδρε, εἶχα νὰ πῶ ὡς πρὸς **τὰ ἐλατήρια** τῆς πράξεως ποὺ θὰ δικάσετε.

Ὡς πρὸς τὴν πράξι τώρα, **τὴ διασάλευσί τῆς «τάξεως»** στὸν κινηματογράφο, ἔχω νὰ πῶ, ὅτι τὸ σύνθημα τῆς «ἀταξίας» τὸ ἔδωσαν ὄχι οἱ κατηγορούμενοι ἀλλὰ ἡ διεύθυνσι τοῦ κινηματογράφου, ἀφοῦ ὁ διαφημιστὴς εἶπε στοὺς θεατὰς ὅτι κατὰ τὴν ἐμφάνισι τῶν καλλονῶν στὴ σκηνὴ ἔχουν δικαίωμα νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐαρέσκεια ἢ τὴ δυσαρέσκειά τους γιὰ καθεμίᾳ ἀπὸ αὐτές. Ἔτσι στοὺς κατηγορουμένους δόθηκε πλέον καὶ ἡ «νόμιμη» εὐκαιρία νὰ ἐκφέρουν γνώμη· καὶ τὴν ἐξέφεραν ὄχι γιὰ τὴν ἄλφα ἢ τὴν βῆτα καλλονὴ ἀλλὰ γι' αὐτὴ τὴν ἴδια **τὴν ἰδέα τῶν καλλιστείων.** Αὐτὴν πολέμησαν στὸ πρόσωπο τῶν ἀθλίων καλλονῶν καὶ ἐπιμένοντες στὴν καταδίωξι παντοῦ τῶν συνοικιακῶν καλλιστείων, αὐτῶν τῶν κινητῶν κρεοπωλείων, τελικὰ νίκησαν καὶ ἡ ἀστυνομία ἀπηνόρευσε στὸ ἐξῆς τὴν διοργάνωσι καλλιστείων.

Ἐπειτα, κ. πρόεδρε, ἔχω **μία ἀπορία.** Πῶς ἐκεῖνοι μὲν ποὺ φώναζαν «αἴσχος» γιὰ καλαισθητικὸς λόγους, ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ἄρεσαν στὴν φιλήδονη ὄρασί τους ὠρισμένες καλλονές, ἔμειναν ἀκαταδίωκτοι, ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀπὸ εὐγενῆ ἐλατήρια καὶ γιὰ ὑψηλὸ σκοπὸ ἐκστόμισαν τὴν ἴδια λέξι καταδιώκονται;

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς μᾶλλον ἔπαινος παρὰ κατηγορία ἔπρεπε στοὺς κατηγορουμένους...

Κατόπιν ὁ πρόεδρος ρώτησε ἕναν - ἕνα τοὺς κατηγορουμένους καὶ ἰδιατέρως τοὺς

νέους, ποὺ ἦταν ὅλοι **παιδιὰ ἐργατικά** (τὴν ἡμέρα δουλεύουν καὶ τὸ βράδυ πηγαίνουν σὲ νυκτερινὲς σχολές). Ἔνας ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους εἶνε τραυματίας, ἀνάπηρος πολέμου μὲ 85% ἀναπηρία, μὲ σωρεία στρατιωτικὰ παράσημα καὶ μὲ σχολικοὺς ἐπαίνους. Ἄπὸ τοὺς ὄριμους ἄντρες ἕνας εἶνε τραυματίας τοῦ Μικρασιατικοῦ ἀγῶνος καὶ πατέρας ἑπτὰ παιδιῶν ἐν ζωῇ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δύο ὑπηρετοῦν στρατιῶτες. **Αὐτὴ ἦταν ἡ Ἑλλάδα ποὺ ἐκείνη τῆ νύχτα διαμαρτυρόταν.**

Ὁ πρόεδρος, μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ παλληκάρια, **συγκινήθηκε.** Εἶχε κι αὐτὸς ἀδελφοὺς ποὺ ἔπασαν στὸν πόλεμο.

Ἀλλὰ ἡ δίκη δὲν τελείωσε. Ἐπρεπε νὰ μιλήσουν καὶ οἱ συνήγοροι. **Δύο δικηγόροι** τῶν Ἀθηνῶν, καλοὶ ἐπιστήμονες, βρέθηκαν πρόθυμοι γιὰ ὑπεράσπισι καὶ πῆραν τὸ λόγο.

Ὁ ἕνας εἶπε· Κύριε πρόεδρε, δὲν ἤρθαμε ἐδῶ ἀπὸ ἐπαγγελματικὸς λόγους· συμπάθοῦμε τὸν ἀγῶνα γιὰ κάθαρσι καὶ εἴμαστε ψυχικὰ ἐνωμένοι μὲ τοὺς κατηγορουμένους. Μερικοὶ ἔκφυλοι, πράκτορες ξένων ἰδεῶν ἀντιθέτων μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ἔπασαν σὰν **ἀουραῖοι στὸν τόπο μας** καὶ ζητοῦν νὰ καταστρέψουν τὶς ρίζες τῆς οἰκογενειακῆς καὶ ἐθνικῆς μας ζωῆς. **Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσουμε·** οἱ νέοι αὐτοὶ μᾶς ὠθοῦν σὲ τίμιους ἀγῶνες.

Ὁ ἄλλος δικηγόρος δείχνει στὸ δικαστήριον τὸ φύλλο 2683/1953 τῆς ἐφημερίδος «**Ἡ Φωνὴ τοῦ Πειραιῶς**», στὸ ὁποῖο ἡ ἀστυνομία παραπονεῖται, ὅτι τὰ διάφορα θρησκευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ σωματεῖα δὲν βοηθοῦν τὸ ἔργο τοῦ τμήματος τῶν ἡθῶν, ἀλλὰ ὅλοι ἀδιαφοροῦν καὶ ἔτσι ἀθῶα κορίτσια παρασύρονται, παραπλανῶνται, πέφτουν στὶς παγίδες καὶ καταστρέφονται. Τὸ παράπονον τῶν ἀστυνομικῶν εἶνε, ὅτι μένουν ἀβοήθητοι στὸ ἔργο τῆς περιστολῆς τοῦ κύματος τῆς ἀκολασίας· ἀλλ' ὅταν οἱ νέοι αὐτοὶ ἔρχονται νὰ τοὺς βοηθήσουν, ἡ ἀστυνομία τοὺς μυνύει ὡς ταραξίτες, ἐνῶ τὸ σωστὸ θὰ ἦταν **στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου νὰ βρίσκωνται ἄλλοι** καὶ ὄχι οἱ νέοι αὐτοί...

Ἀλλὰ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἔγινε κάτι συγκινητικό. Ὁ πρόεδρος σταματᾷ, δείχνει πρὸς τὴν ἄκρη τῆς αἰθούσης καὶ λέει: **Κάποιος ἐκεῖ συγκινήθηκε καὶ κλαίει!...** Τί εἶχε συμβῆ; Ἔνας μικροπωλητῆς, ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, εἶχε μπῆ τυχαῖα στὴν αἴθουσα καὶ ἄκουγε. Καὶ τόσο τὸν συνεπῆρε ἡ ὑπόθεσι τῆς δίκης, ὥστε τοῦ ἤρθαν δάκρυα.

Αὐτὴ εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ φυλὴ μας. Ἐκλαιγε ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Καὶ στὸ πρόσωπό του ἔβλεπε κανεὶς τὰ δάκρυα τῆς ἀ-

γνῆς Ἑλλάδος, πού θρηνεῖ γιὰ τὴν ἀθλιότητα πού κάποιοι τῆς ἐπιβάλλουν· ἔβλεπε ἀκόμη τὰ δάκρυα ἐνὸς **προφήτου Ἰερεμία** πού θρηνοῦσε λέγοντας· «*Τίς δώσει κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρῶν, καὶ κλαύσομαι τὸν λαόν μου τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός, τοὺς τετραυματισμένους θυγατρὸς λαοῦ μου;... ὅτι πάντες μοιχῶνται, σύνοδος ἀθετούντων...*» (Ἰερ. 9,1-2 κ.έ.).

Τὰ δάκρυα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ ἔλαμψαν σὰν διαμάντια στὴν αἴθουσα τοῦ Πταισματοδικείου, καὶ ἦταν γιὰ τοὺς κατηγορουμένους **ἡ καλύτερη συνηγορία**. Τὸ δικαστήριο εἶχε διαφωτισθῆ πλήρως. Ὁ πρόεδρος φανερὰ συγκινημένος σηκώνεται καὶ λέει·

—Παιδιά, εἶστε ἐλεύθεροί· καὶ εὐχομαι τὸ παράδειγμά σας νὰ μιμηθοῦν ὅλοι οἱ νέοι τῆς πατρίδας μας!

* * *

Αὐτὰ ἔγιναν, ἀγαπητοί μου, τὸ πρωὶ τῆς 27ης Ὀκτωβρίου 1953, ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ μάρτυρος ἀγίου Νέστορος, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν κραυγὴ «**Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι**» ὤρμησε κατὰ τοῦ Λυαίου καὶ νίκησε αὐτὸς ὁ μικρὸς τὸν γίγαντα.

Καὶ τώρα ποῦ εἶνε ὅλοι **ἐκεῖνοι πού κατέκριναν** τὸν τρόπο αὐτὸ ἐνεργείας κατὰ τῶν καλλιστείων; Ποῦ εἶνε οἱ μεγαλόσχημοι ἐκεῖνοι κληρικοί μὲ τὰ ἀτσαλάκωτα μεταξωτὰ ράσα, πού ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν θρόνων τους καὶ ἀπὸ τοὺς ἄμβωνές τους ἔβλεπαν περιφρονητικὰ τοὺς νέους αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐλεεινολογοῦσαν ὡς ὀπαδοὺς ἐνὸς τρελλοῦ κινήματος, ὡς Χριστιανοὺς πού ἐξευτελίζουν τὴν Ἐκκλησία καὶ κατεβάζουν τὸν Χριστιανισμό στὸ πεζοδρόμιο;

Ναί, ἀγιώτατοι καὶ σοφώτατοι πατέρες τοῦ 20οῦ αἰῶνος! ἔμεῖς κατεβάζουμε τὸν Χριστιανισμό στὸ πεζοδρόμιο, κ' ἐσεῖς τὸν κρατᾶτε στὰ ὕψη καὶ φωτοβολεῖτε σὲ ὅλο τὸν κόσμο! Ἄλλὰ ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἄρχισε ἀπὸ ἐμᾶς οὔτε σ' ἐμᾶς θὰ τελειώσῃ. Προτοῦ νὰ ἐμφανιστοῦμε ἔμεῖς οἱ ἄθλιοι, ἔζησαν καὶ ἔδρασαν ἄλλοι, καὶ ἐκεῖνοι καὶ μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα καὶ μὲ αἷμα στερέωσαν καὶ ἐξάπλωσαν τὸν Χριστιανισμό. Ἐκεῖνοι εἶνε τὸ ὑπόδειγμα γιὰ ὅλες τὶς γενεές. Καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐνέργησαν κατὰ ἓνα μόνο καὶ ὠρισμένο τρόπο, ὅπως θέλετε ἐσεῖς νὰ ἐνεργοῦν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἀκολουθώντας τὸ δικό σας πρόγραμμα, ἀλλὰ ἐνέργησαν κατὰ διαφόρους τρόπους, ὅλους εὐλογημένους ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τὸ ὁποῖο διανέμει ποικιλία χαρισμάτων στοὺς πιστούς. Ρίξτε ἓνα βλέμμα στὰ Μηναιᾶ, στὰ Συναξάρια, στοὺς **Βίους τῶν ἁγίων**, καὶ θὰ δῆτε ὅτι μεταξὺ τῶν ἁγίων μαρτύρων ὑπάρχουν

ἄνδρες καὶ γυναῖκες πού ἔδρασαν στὴ γενεὰ τους μὲ τρόπο ζωηρό, ἐπαναστατικὸ καὶ —παρὰ τὴ δική σας γνώμη καὶ κρίσι— **κατέβηκαν σὲ ἀγορές καὶ πεζοδρόμια...**

✓ Ἀπὸ πολλὰ παραδείγματα ἀναφέρω τὸν **ὁμολογητὴ Σωκράτη**, πού ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στὶς 21 Ὀκτωβρίου. Αὐτὸς ὁ ἅγιος, ὡς πρεσβύτερος, ὅταν μιὰ μέρα γινόταν στὴν πόλι εἰδωλολατρικὴ τελετὴ καὶ εἶχαν συρρεύσει στὸν τόπο τῆς τελετῆς χιλιάδες εἰδωλολάτρες, καὶ ἦταν παρόντες ὅλοι οἱ ἐπίσημοι, καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν ψευτοθεῶν ἦταν λαμπροστολισμένα, τότε, στὸ ζενιθ τῆς εἰδωλολατρικῆς τελετῆς, ἐμφανίστηκε ὁ Σωκράτης καὶ μπροστὰ σὲ ὅλους φώναξε «Οἱ θεοί σας εἶνε ψεύτικοι· εἶνε αἶσχος, λογικοὶ ἐσεῖς, νὰ λατρεύετε ξόανα!» καὶ συγχρόνως γκρέμισε τὸ βωμὸ μαζὶ μὲ τὶς θυσίες πού ἦταν ἐπάνω σ' αὐτόν. Αὐτὸ ἦταν τὸ κήρυγμά του, σύντομο, καυστικὸ, στηλιτευτικὸ - ἐλεγκτικὸ. Καὶ γιὰ τὸ κήρυγμα αὐτὸ δὲν πληρώθηκε ὅπως πληρώνονται οἱ ἱεροκήρυκες ἀλλὰ **τὸ πλήρωσε ὁ ἴδιος ὁ ὁμολογητὴς μὲ τὸ αἷμα του**. Μόλις τελείωσε τὸ λόγο του ἔπεσαν πάνω του οἱ εἰδωλολάτρες σὰν λυσσασμένα θηρία, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο δὲν ὑπῆρχε πιά στὴ ζωὴ. Σὰς ἐρωτῶ· μὲ τὸ νὰ διαμαρτυρηθῆ ὅπως διαμαρτυρήθηκε ὁ πρεσβύτερος Σωκράτης ἔπραξε καλῶς ἢ κακῶς; Ποιὸς τολμάει νὰ πῆ ὅτι ἔπραξε κακῶς, ἀφοῦ ἡ μητέρα Ἐκκλησία τὸν κατέταξε μεταξὺ τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ὁμολογητῶν; Καὶ εἶνε ὁ Σωκράτης ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς ἁγίους πού ἔδρασε μὲ τὸν τρόπο αὐτόν;

✓ Ἀλλὰ καὶ ὁ ἅγιος **Μένιγνος ὁ κναφεύς** (ἐορτάει 22 Νοεμβρίου) πού καταγόταν ἀπὸ τὸ Πάριο, πόλι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὸν Ἑλλησποντο μεταξὺ Κυζίκου καὶ Λαμψάκου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ θεῖο ζῆλο ἔκανε «εἰσπῆδησιν» τὴν ὥρα τῆς δίκης μαρτύρων καὶ ἄρπαξε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἄρχοντα τὸ Διάταγμα τοῦ αὐτοκράτορα Δεκίου, τὸ ἔκανε κομμάτια, ἤλεγξε τὴν κακία τῶν δικτῶν καὶ μαρτύρησε;

✓ Καὶ ὁ **μεγαλομάρτυς Μηνᾶς** (11 Νοεμβρίου), ὁ ὁποῖος περίμενε νὰ γίνῃ μία εἰδωλολατρικὴ πανήγυρις, καὶ τότε ὕβρισε δημοσίως τοὺς θεοὺς, ὡμολόγησε ἐκεῖ τὴν ὀρθὴ πίστι, συνελήφθη καὶ ἀπεκεφαλίσθη;

✓ Καὶ ὁ ἅγιος **Θεόδωρος ὁ Στουδίτης** (11 Νοεμβρίου), ὁ ὁποῖος τὸν καιρὸ τῆς εἰκονομαχίας σχημάτισε ἱερά λιτανεῖα μὲ χίλιους μοναχοὺς καὶ διέσχισε τοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες τῆς Κωνσταντινουπόλεως γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς ὀρθοδόξους;

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἅγιοι καὶ τόσοι ἄλλοι, πού δὲν μοῦ φτάνει ὁ χρόνος νὰ διηγοῦμαι τὰ ἡ-

ρωικά τους κατορθώματα, σᾶς ἐρωτῶ, **κακῶς ἔπραξαν;**

Αὐτοὺς τοὺς ἥρωες τῆς πίστεως, ποὺ ἀγωνίστηκαν σὲ στάδια, ἀγορὲς καὶ πεζοδρομία, θέλουν νὰ ἔχουν ὡς παραδείγματα καὶ πρότυπα στὴ δική τους δρᾶσι καὶ αὐτοὶ οἱ νέοι ποὺ ὑψώνουν τὸ λάβαρο τοῦ συλλόγου «Μέγας Ἀθανάσιος». Σὲ τί σᾶς ἐνοχλοῦν καὶ τοὺς κατηγορεῖτε; Πότε τέλος πάντων θὰ καταλάβετε, ὅτι «τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ» (βλ. 1ω. 3,8) καὶ ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ περιορίσετε, νὰ τὸ καλουπώσετε, νὰ τὸ βάλετε στὰ δικά σας καὶ μόνο καλούπια; «**Τὸ Πνεῦμα μὴ σβέννυτε**» (Α΄ Θεσ. 5,19). Μὴ δεσμεύετε τὸ Πνεῦμα. Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του, **ἐνισχύστε το**. Ἀφήστε το νὰ ἐκδηλωθῆ μετὰ τὸν τρόπο ποὺ αὐτὸ ξέρει νὰ ἐκδηλώνεται σὲ κάθε καιρὸ καὶ σὲ κάθε τόπο.

Τὸ δάκρυ τοῦ λαοῦ, ἀγαπητοί μου, καὶ ἡ ἀθώωσι τῶν κατηγορουμένων μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου ἦταν **δύο εὐχάριστα γεγονότα**.

Τὸ δάκρυ, ποὺ πέφτοντας ὕγρανε τὸ δάπεδο τοῦ Πταισματοδικείου, φανερώνει ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη μέσα στὸ μαρτυρικό μας λαὸ μιὰ μερίδα ποὺ κρίνει καὶ αἰσθάνεται σωστά, καὶ νοσταλγεῖ ὡραῖες ἡμέρες μιᾶς εὐσυνείδητης χριστιανικῆς ζωῆς. Ὑπάρχουν αὐτοὶ ποὺ κλαῖνε, ὑπάρχουν αὐτοὶ ποὺ πενθοῦν γιὰ ὅσα κακὰ διαπράττονται. Καὶ εἶνε μακάριο τὸ ἔθνος ποὺ οἱ πολῖτες του ἔχουν τὸ «**γνώθισαυτὸν**» τοῦ Σωκράτους, ἔχουν τὸν **καυθμὸ καὶ τὸν θρηῖνο τῶν ἀγίων**. Ἄν δὲν θρηνησοῦμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, ἀδελφοί μου, δὲν θὰ σωθοῦμε. **Συναίσθησι** κηρύττει τὸ δάκρυ τοῦ λαοῦ. Κι ὅταν μάλιστα ἔρχονται ἡμέρες καὶ περίοδοι νηστειῶν, τὸ κήρυγμα αὐτὸ εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἐπίκαιρο.

Καὶ ἡ **ἀθωωτικὴ ἀπόφασιν**, ποὺ ἐκδόθηκε ὑπὲρ τῶν νέων ποὺ πρωτοστάτησαν στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν καλλιστείων, σημαίνει, ὅτι καὶ οἱ **δημόσιες ἀρχές** ἄρχισαν πὰ νὰ καταλαβαίνουν καὶ ν' ἀνησυχοῦν γιὰ τὸν κίνδυνον ποὺ διατρέχει ἡ μικρὴ μας πατρίδα ἀπὸ τὴν διάδοσιν καὶ ἐπικράτησιν ἀντιχριστιανικῶν ῥοπῶν καὶ κλίσεων ἐνὸς πολιτισμοῦ ποὺ πάει γιὰ διάλυσιν. Κρινόμενη ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ ἡ ἀπόφασιν τῶν δικαστῶν τοῦ Πειραιῶς ἀποτελεῖ ἐνθάρρυνσιν γιὰ τὸν ὅλον ἀγῶνα.

Ἄλλὰ πάνω ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῶν δικαστῶν ἀκούγεται ἡ μεγαλειώδης **φωνὴ** μυριάδων ἀγωνιστῶν καὶ **μαρτύρων** τῆς Ἐκκλησίας

ποὺ ἀπευθύνεται στοὺς Χριστιανοὺς τῶν ἡμερῶν μας καὶ λέει:

Ἄνδρες ἀδελφοί, νέοι καὶ γέροντες! Ζῆτε σὲ καιροὺς χαλεπούς. Ἐνῶ ἡ ἁμαρτία πνέει μετὰ σφοδρότητα, ὀπλίζεται μετὰ τεράστια μέσα, βιάζεται νὰ κυριαρχήσῃ, **γιατί ἐσεῖς ἀδρανεῖτε;** Ἡ ἀνοχὴ σας ἀπέναντί τῆς ἀποτελεῖ ἐνοχλή. Μὴν ἀφήσετε τὸ κακὸ νὰ ἐξαπλωθῆ περισσότερο. Ὑψώστε φραγμὸν. Γίνετε ἐσεῖς οἱ ἴδιοι φραγμὸς. Καὶ κάτι ἐπὶ πλέον, τὸ ὁποῖο ἀπαίτησιν οἱ καιροί: ὀργανωθῆτε, συσπειρωθῆτε κατὰ τὰ τιμημένα λάβαρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Κι ἀφοῦ καταρτισθῆτε μιμούμενοι ἐμᾶς –κελεύουν οἱ ἅγιοι μάρτυρες–, ἐξέλθετε εἰς πόλεμον, **βγῆτε νὰ πολεμήσετε**: ἀρχίστε πόλεμον κραταῖο, ἔντονον, συστηματικόν· πόλεμον παντοῦ, σὲ πόλεις καὶ χωριά· πόλεμον ποὺ θὰ γίνεταί μετὰ ποικίλους τρόπους καὶ μετὰ ὅλα «**τὰ ὄπλα τοῦ φωτός**» (Ρωμ. 13,12). Καὶ καθὼς θὰ μάχεσθε μὴ φοβᾶσθε τὶς εἰρωνεῖες, τοὺς χλευασμούς, τὶς κατηγορίας, ὅλη τὴν **ἀντιλογία** (πρβλ. Ἑβρ. 12,3) τοῦ ἐχθροῦ. Ἀποβλέπετε πάντα σ' Ἐκκεῖνον, τὸν Ἀρχηγόν (Πράξ. 3,15· 5,31. Ἑβρ. 2,10· 12,2) τοῦ ἀγῶνος, τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἀγωνίστηκε ὑπὲρ τῆς ἀληθείας μέχρι θανάτου γιὰ μᾶς, ἐσεῖς ὅμως δὲν φτάσατε ἀκόμη σὲ κινδύνους ποὺ ἐπαπειλοῦν θάνατον. **Τόσο γρήγορα θὰ δειλιάσετε;** Δεῖξτε ἐπιμονὴν στὸν ἀγῶνα, καὶ τότε ἡ παράταξι τοῦ Κυρίου καὶ στὶς δικές σας ἡμέρες θὰ γράψῃ νίκες. Τὸ κακὸ θὰ ὑποχωρήσῃ, τὸ σκοτάδι θ' ἀρχίσῃ νὰ διαλύεται, καὶ δέσμες φωτός ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον Φῶς θὰ φωτίσουν καὶ πάλιν τὸν τόπον σας, καὶ «**υἱοὶ φωτός**» (Λουκ. 16,8. 1ω. 12,36. Α΄ Θεσ. 5,5) θὰ γίνων οἱ **πρὶν ἐσκοτισμένοι** ὑπὸ τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας (καταβ. Φῶς, φῶς. ἡ ἰαμβ.). Καὶ ὡς υἱοὶ τοῦ Φωτός ἐσεῖς, παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, μὴ συνθηκολογήσετε ποτέ μετὰ τὸ σκοτάδι. Γιατί πάντα σ' αὐτιά σας θ' ἀκούγεται ἡ σάλπιγγα, μετὰ τὴν ὁποῖα ὁ πιὸ ἐνδοξος ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας, ὁ **ἀπόστολος Παῦλος, θὰ σαλπίζῃ**:

Χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος, «**ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε**» καὶ «**μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάριοις τοῦ σκοτός, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε**» (Ἐφ. 5,8-11). Ἐλέγχετε τὸ κακὸ ὅπουδήποτε καὶ ἂν τὸ συναντήσετε. Ἐλέγχετε μετὰ τὸν λόγον σας, μετὰ τὴν ζωὴν σας, μετὰ τὸ αἷμα σας ἂν παραστῆ ἀνάγκη. Καὶ ἐλέγχοντας ἔτσι καὶ γκρεμίζοντας τὰ σύγχρονα εἰδῶλα νὰ σώζετε τὴν πατρίδα σας.

Γενναῖοι ὀπλίτες τοῦ Χριστοῦ, οἱ πρεσβύτεροι ἀδελφοί σας προσεύχονται, σᾶς χαιρετοῦν καὶ σᾶς περιμένουν...

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Περὶληπτικὴ μεταφορὰ μετὰ μεταγλώττισιν στὴν ὀμιλουμένη σήμερον ἄρθρον, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Σπίθα» (φ. 149/Ὀκτ. 1953) 18-7-2020.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2331

Κυριακὴ καὶ μνήμη τοῦ εὐαγγ. Λουκᾶ
18 Ὀκτωβρίου 2020 ἑσπέρας

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Κύριοι, μαζέψτε τὸ λυκόσκυλο!

(Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1954 ἡ ἔφημερίδα «Ἔθνος» δήλωσε, ὅτι ἐφέτος Καλλιστεῖα στὴν Ἑλλάδα δὲν γίνονται. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένη δυστυχῶς ἄλλη ἔφημερίδα, ἡ «Ἀπογευματινὴ», ἀνήγγειλε, ὅτι μετὰ ἀπὸ συμφωνίας τῆς με ξένες ἑταιρεῖες ἀναλαμβάνει αὐτὴ νὰ διοργανώσῃ τὰ καλλιστεῖα ἐπὶ τὸ ...τελειότερον. Μετὰ ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ πρόκλησις ὁ ὀρθόδοξος χριστιανικὸς σύλλογος «Μέγας Ἀθανάσιος» διαμαρτυρήθηκε ἔντονα στὶς δημόσιες ἀρχὲς καὶ ἐξέδωσε Προκήρυξι πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ λαό, ποὺ τοιχοκολλήθηκε στὴν Ἀθήνα, τὸν Πειραιᾶ, τὴ Θεσσαλονικὴ καὶ ἄλλες ἐπαρχιακὲς πόλεις. Ἀπὸ τὴν Προκήρυξι παραθέτουμε ἐδῶ μόνο τὸ τέλος, τὴν ἔκκλησι πρὸς τίς Ἑλληνίδες.

Χριστιανὲς Ἑλληνίδες! Προσέξτε μὴν πέσετε στὴν παγίδα. Μεινετε μακριά. Ἡ ἀπουσία τῆς Ἑλληνίδας ἀπὸ τὸν αἰσχρὸ διαγωνισμό τῶν διεθνῶν καλλιστείων τοῦ 1954 θὰ εἶνε τίτλος τιμῆς γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ διδάγμα γιὰ ὁλόκληρο τὸν κόσμον, ὅτι καμμιά Ἑλληνίδα δὲν βρίσκεται γιὰ νὰ περάσῃ γυμνὴ ἀπὸ τὴ χρυσὴ γέφυρα τῆς ἀτιμίας τῶν αἰσχροῦν Καλλιστείων Λόγκ-Μπήτς καὶ νὰ ἐκθέσῃ τίς σάρκες τῆς γιὰ ἓνα αἰσχρὸ κέρδος, γιὰ τὰ «τριάκοντα ἀργύρια» τοῦ Ἰούδα. — Ὁ σύλλογός μας, ἐκ μέρους χιλιάδων Ἑλλήνων τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ποὺ συμμερίζονται τὸ πρόγραμμά του, καταδικάζει τὴ νέα αὐτὴ κίνησι καὶ μορφή τῶν καλλιστείων καὶ δηλώνει ὅτι, ὅπως κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτσι καὶ τώρα συνεργαζόμενος μαζί με ἄλλους θρησκευτικὸς συλλόγους τῆς πατρίδας μας θὰ ἀγωνιστῇ με ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴ ματαιώσί τους. Καὶ ἐλπίζει ὅτι στὸ πλευρὸ του θὰ ἔχη ὅλη τὴν εὐσεβῆ μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. — Σύνθημα: Καμμιά Ἑλληνίδα τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν νὰ μὴ λάβῃ μέρος στὰ νέα καλλιστεῖα.

Τὸν Μάιο 1954 ὁ π. Αὐγουστίνος, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ ἓνα ἐπεισόδιο, ἔγραψε στὸ περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Σπίθα» τὰ ἀκόλουθα.)

Μερικὰ μικρὰ ἐπεισόδια εἶνε ἐνδεικτικὰ μεγάλων γεγονότων. Ἀναφέρω ἓνα, χαρακτηριστικὸ τῆς καταστάσεώς μας, ὅπως τὸ περιέγραψε μία καθημερινὴ ἔφημερίδα.

Στοὺς δρόμους τῆς Ἄνω Φιλοθέης - Ἀθηνῶν περιφέρεται ἓνα λυκόσκυλο, ποὺ ἔγινε ὁ φόβος τῶν παιδιῶν, κ' οἱ ἀστυνομικοὶ μένουν ἀδρανεῖς. Ἡ ἀστυνομία δηλώνει ἀναρμοδίᾳ νὰ ἐπεμβῇ, γιατί τὸ ἀφεντικὸ τοῦ σκύλου εἶνε Ἀμερικανός, καὶ αὐτὸ «εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἀπρόοπτα τῆς ἑτεροδικίας τῶν Ἀμερικανῶν» (ἑτεροδικία εἶνε τὸ προνόμιο ξένων ὑπηκόων νὰ δικάζονται, γιὰ ἀδικημάτά τους, με τοὺς νόμους τῆς πατρίδας τους καὶ ὄχι τῆς Ἑλλάδος). **Κύριοι, συμμαζέψτε τὸ λυκόσκυλο τῆς Ἄνω Φιλοθέης!**

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ μόνο. Μαζὶ μ' αὐτὸ ἐμφανίστηκε κ' ἓνα ἄλλου εἴδους λυκόσκυλο, ποὺ ἦρθε ἀπὸ χώρα μακρινὴ καὶ φιλοξενεῖται στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας, στὴ ὁδὸ Τσῶρτσιλ 29. Εἶνε πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνον ἀπὸ τὸ πρῶτον, γιατί ἐκεῖνο τῆς Ἄνω Φιλοθέης φαίνεται ὅπως εἶνε, νιώθεις τὸν κίνδυνον καὶ φυλάγεις, ἐνῶ αὐτὸ τῆς ὁδοῦ Τσῶρτσιλ σκεπάζει τίς ἄγριες διαθέσεις του γιὰ αἰσχρὴ ἐκμετάλλευσιν με ἓνα «ἀνιδιοτελές» ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ κορίτσια. Δὲν γαυγίζει, ἀλλὰ βελάζει σὰν ἄκακο ἄρνάκι καὶ λέει:

Κορίτσια τῆς Ἀθήνας καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, μὴ φοβᾶστε, ἐλάτε κοντά μου. Μὴν ἀκού-

τε τί λένε γιὰ μένα. Δὲν εἶμαι λύκος, ἄρνάκι εἶμαι. Ὅχι μόνο κακὸ δὲν θὰ πάθετε, ἀλλὰ καὶ πολλὰ καλὰ θὰ πετύχετε. **Κορίτσι** μου, τώρα εἶσαι μία ἄσημη καὶ ἄγνωστη; ἔλα κοντά μου κ' ἐγὼ θὰ σὲ κάνω διάσημη. Εἶσαι φτωχιά, δὲν βρίσκεις δουλειά; ἐγὼ μπορῶ νὰ σὲ βολέψω σὲ ἐπιχειρήσι, νὰ παίρνης μισθὸ μεγάλο. Δυσκολεύεσαι νὰ βρῆς γαμπρό; ἔλα σ' ἐμένα καὶ δὲς πόσες τακτοποιήσα· πῆραν ἄντρες με μέγαρα, αὐτοκίνητα, ἐπαύλεις. Νιώθεις, κορίτσι μου, πληξί, πνίγεις στὸ στενὸ περιβάλλον σου, θέλεις ἓνα ταξίδι στὸ ἐξωτερικόν; ἔλα κοντά μου καὶ θὰ σὲ πάω μ' ἀεροπλάνο νὰ δῆς μεγαλοπόλεις ποὺ θὰ θαμπωθῆς. Ζηλεύεις τὴ δόξα ἡθοποιῶν; ἔλα κοντά μου καὶ θὰ σὲ ἀναδείξω στάρ! ἔχω πλοῦτη καὶ τὰ δίνω ὅπου θέλω· μόνο νὰ μοῦ... δείξης τίς καμπύλες σου, τὰ κάλλη σου, τὰ κινηματογραφικὰ σου προσόντα...

Καὶ τὸ κορίτσι, μαγνητισμένον ἀπὸ τίς ὑποσχέσεις, πλησιάζει καὶ ρωτάει τὸ λύκο:

—Κύριε, ἡ πρότασί σου ἀρχίζει νὰ μ' ἐνδιαφέρει. Πῶς εἶνε τὸ ὄνομά σου;

—Οἱ ἐχθροί μου με λένε με τὰ χειρότερα ὀνόματα, οἱ φίλοι μου με λένε «Καλλιστεῖα». Ἀλλὰ ἐπειδὴ κι αὐτὸ ἔχασε τὴν πρώτη του αἴγλη, ἀποφάσισα νὰ τὸ ἐγκαταλείψω καὶ στὸ ἐξῆς νὰ ὀνομάζωμαι «**μεγάλος κινηματογραφικὸς διαγωνισμὸς γιὰ ἀνάδειξι στάρ**». (Σημει-

ὥστε· «ὁ λύκος τρίχα ἀλλάζει, ἀλλὰ τὴ γνώμη του δὲν τὴν ἀλλάζει». Καὶ τὰ καλλιστεῖα, γιὰ ἐξαπάτησι μποροῦν ν' ἀλλάξουν πολλὰ ὀνόματα, ἀλλὰ ἡ οὐσία μένει ἡ ἴδια· εἶνε σωματεμπόριο, ἀλλὰ ἐξευγενισμένο, καλλιτεχνικό).

Τὰ «καλλιστεῖα», νὰ τὸ ἄλλο λυκόσκυλο.

Κύριοι, συμμαζέψτε τὸ λυκόσκυλο τῆς ὁδοῦ Τσῶρτσιλ! Μόλις αὐτὸ ἐμφανίστηκε, ἐπισκέφθηκε τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀπογευματινῆς» ὅπου τὸ φιλοξενοῦν μία πολυμελὴς ἐπιτροπὴ συμπολιτῶν μας, πού κάποιοι συγγενεῖς τους ἔπασαν ὑπὲρ πατρίδος, καὶ μὲ τὸ διευθυντὴ καὶ συντάκτες τῆς ἐφημερίδος ἔγινε ὁ ἐξῆς διάλογος.

—Στὸ κύριο ἄρθρο σας τῆς 20-3-1954 γράψατε, ὅτι τὰ καλλιστεῖα **θὰ γίνουν** κ' ἐφέτος. **Σᾶς παρακαλοῦμε μὴν τὸ κάνετε.** Διαβάσατε μιὰ Προκήρυξι μας; Ἦρθαμε ἀπόψε νὰ διαμαρτυρηθοῦμε. Νομίζουμε ὅτι ἀποστολὴ μιᾶς «ἐθνικόφρονος» ἐφημερίδος δὲν εἶνε νὰ ἐκθέτῃ σάρκες Ἑλληνίδων σὰν σὲ κρεοπωλεῖο.

—Ἐμεῖς κοιτᾶμε **τὸ συμφέρον τῆς ἐφημερίδος** μας. Ὑπηρετοῦμε τὴν καλλιτεχνία, θέλουμε τὴν πρόοδο τῆς Ἑλληνίδος, νὰ τιμηθῇ ἡ πατρίδα στὸ ἐξωτερικό· ἐσεῖς γιατί μᾶς ἐμποδίζετε; Ἄλλωστε ἔχουμε ὑπογράψει πλέον **συμβόλαιο** μὲ τὴν κινηματογραφικὴ ἐταιρεία «Οὐνιβερσάλ» καὶ σᾶς τὸ δηλώνουμε· γιὰ λογαριασμό της κάνουμε τὸ διαγωνισμό...

Ἀπὸ τὴ συζήτησι αὐτὴ κι ἀπὸ δημοσιεύματά τους εἶνε σαφές, ὅτι **πίσω ἀπὸ τὰ καλλιστεῖα** δὲν εἶνε Ἑλληνες, **εἶνε Ἀμερικανοὶ** ἐπιχειρηματίες. Αὐτοὶ ρίχνουν δολλάρια στὸ δύστυχο τόπο, νὰ ψαρέψουν φτωχὲς Ἑλληνίδες γιὰ τὰ χαρέμια τοῦ Χόλλυγουντ. Οἱ δημοσιογράφοι μας εἶνε ἐντολοδόχοι, ἐνεργοῦν γιὰ λογαριασμό ἐκείνων. Κρίμα πὺ χάριν ἑνὸς ὑλικοῦ συμφέροντος συντελοῦν σὲ ἕνα διεθνὲς κῦμα διαφθορᾶς, πὺ πάει νὰ θάψῃ τὸ σημερινὸ πολιτισμό.

Κύριοι, τοὺς λέμε, συμμαζέψτε τὸ λυκόσκυλό σας. Αὐτοὶ μᾶς ἀπαντοῦν εἰρωνικά· Πόσο μικρόμυαλοι εἴστε! Δὲν καταλάβατε ὅτι ματαιοπονεῖτε προσπαθώντας νὰ καταργήσετε τὰ καλλιστεῖα μας; Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ὅπως ὁ Κοφινιώτης, πὺ πέρυσι (1953) μιὰ δικὴ σας ὁμάδα κρούσεως κατῶρθωσε νὰ διαλύσῃ τὰ συνοικιακὰ καλλιστεῖα του μὲ ἤχους ἑλληνικῶν ὀργάνων καὶ μὲ διαταγὴ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ὁ Ἑλληνας Κοφινιώτης· εἴμαστε ἡ «Οὐνιβερσάλ», καὶ ἡ «Καταλίνα» μὲ τὰ περίφημα μαγιώ, καὶ τὸ Λόγκ-Μπήτς, καὶ ἡ Καλλιφόρνια, καὶ ἡ Ἀμερικὴ, καὶ ὀλόκληρη ἡ Δύσις. Θὰ τὰ βάλετε μὲ ὅλους ἐμᾶς; Θὰ σᾶς συντρίψουμε, ἐτοιμάζουμε τὴ βόμβα μας.

Ἄ, τώρα συνεννοηθήκαμε! Θέλετε νὰ μᾶς δι-

αβάλετε λέγοντας στὸν κόσμο· Τοὺς βλέπετε; ὅσοι ἀντιδρῶν στὰ καλλιστεῖα εἶνε ἀριστεροί, γι' αὐτὸ μισοῦν ὅ,τι ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ.

Ἦχι, καλοὶ μας φίλοι, δὲν εἶνε ἔτσι τὰ πράγματα. Γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθοῦμε λέμε, ὅτι ὡς Ἑλληνες εἴμαστε εὐγνώμονες πρὸς τὴν συμπολιτεῖα τῆς Ἀμερικῆς γιὰ τὴ βοήθειά της στὶς δύσκολες ἡμέρες τῆς ἐθνικῆς τραγωδίας μας· ἀλλὰ **ἀπατᾶσθε** ἂν νομίζετε ὅτι **ἡ ὑλικὴ βοήθεια** φιλανθρώπων τῆς Ἀμερικῆς **θὰ μᾶς δέσῃ στόμα καὶ γραφίδα** ὥστε νὰ μὴν ἐλέγχουμε ὅ,τι χυδαῖο ἔρχεται ἀπὸ 'κεῖ. Ἦχι, κύριοι, δὲν θέλουμε Χόλλυγουντ, θέλουμε τὰ ἀγνὰ χριστιανικὰ ἦθη. Κι ἀγανακτοῦμε ὅταν βλέπουμε ὅτι, ἀπὸ δύο πολῖτες πὺ διαπράττουν τὸ ἴδιο ἔγκλημα, ὁ ἕνας ὡς Ἑλληνας τιμωρεῖται κι ἄλλος ὡς Ἀμερικανὸς μένει ἀσύλληπτος· ἀσύλληπτος αὐτὸς καὶ τὰ λυκόσκυλα καὶ τὰ καλλιστεῖα του.

* * *

Ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι τῶν καλλιστεῶν, ἀγαπητοῦ μου, προκύπτουν σοβαρὰ ἐρωτήματα. **Γιατί ἡ ἀστυνομία**, πὺ πέρυσι μὲ μιὰ διαταγὴ διέλυσε τὰ ἑλληνικὰ καλλιστεῖα Κοφινιώτη, ἐφέτος **δὲν διαλύει** τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα—λόγῳ τῶν πλουσίων δῶρων τους—καλλιστεῖα τῶν Ἀμερικανῶν; Δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά; Διοικοῦμε τὸν τόπο μας, ἢ ἐκτελοῦμε ἐντολὲς τῶν ξένων;

Ἑλληνες ἀξιωματικοὶ στὸ ἀλβανικὸ μέτωπο **συνελάμβαναν «λύκους τῆς Τοσκάνης»**, καὶ πῶς οἱ ἴδιοι σήμερα ὡς ὑπουργοὶ δὲν μποροῦν νὰ συλλάβουν τὸ λυκόσκυλο τῶν κινηματογραφικῶν καλλιστεῶν; Πῶς δὲν λένε «Ἄλτ!» καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς πράκτορες τοῦ Χόλλυγουντ;

Ἄλλ' ἐὰν δὲν κινῆται ἡ κυβέρνησις, ἄς κινήθῃ ἡ **ἐπίσημος ἐκκλησία**. Ἐβγαλε βέβαια ἐγκύκλιο καὶ ἀποκλείει ἀπὸ τὴ θεῖα κοινωνία τὶς νέες καὶ τοὺς κηδεμόνες τους· θὰ μείνουμε ὅμως σὲ μιὰ ἐγκύκλιο; Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὀρθὴ πρότασι ἐφημερίδος, νὰ ἐπιβληθῇ ἀφορισμὸς καὶ σὲ ὅσους μετέχουν στὴν 30μελὴ ἐπιτροπὴ τῶν καλλιστεῶν, νὰ γίνῃ καὶ κίνησις ὄλων τῶν κληρικῶν. Ἐπὶ κεφαλῆς νὰ τεθῇ ἡ 'Ι. Σύνοδος, πὺ καὶ κατὰ τὸ νόμο τοῦ κράτους εἶνε «φύλακας τῶν χρηστῶν ἡθῶν» καὶ ἔχει δικαίωμα, δυνάμει τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας, νὰ ἀξιῶσῃ τὴ διάλυσι τοῦ αἵσχους (βλ. ἄρ. 7 τοῦ ν. 671/1943).

Καὶ ἂν οἱ ὑπεύθυνοι δὲν κάνουν τίποτε, τότε **θ' ἀναλάβῃ ὁ λαός**. Ὡς Ἑλληνες θὰ κινήσουμε τὸ Σύνταγμα, ὡς Χριστιανοὶ θὰ μιμηθοῦμε τὸ φραγγέλλιο τοῦ Ἰησοῦ. Χῆρες καὶ ὀρφανὰ καὶ τραυματίες θὰ φωνάξουν· Πάρτε ἀπὸ 'δῶ τὰ καλλιστεῖα, ἢ Ἑλλάδα δὲν εἶνε τόπος γιὰ τέτοια πειράματα. Κύριοι, μαζέψτε τὸ λυκόσκυλο!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2333	Τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ μυροβλήτου Δευτέρα 26 Ὀκτωβρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἔνας μὲ χίλιους!

«Πῶς διώξεται εἷς χίλιους καὶ δύο μετακινήσουσι μυριάδας, εἰ μὴ ὁ Θεὸς ἀπέδοτο αὐτοὺς καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτούς;» (Δευτ. 32,30)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ **ἐορτὴ** ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους καὶ πιὸ λαοφιλεῖς ἀγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, **τοῦ ἁγίου Δημητρίου**. Δὲν ὑπάρχει σπίτι πού νὰ μὴν ἔχη ἕνα συγγενῆ, φίλο ἢ γνώριμο μὲ τὸ ὄνομα *Δημήτριος*· ἀκόμα καὶ γυναῖκες ἔχουν τὸ ὄνομα *Δήμητρα*.

Ποιὸς ἦταν, πῶς ἔζησε ὁ ἅγιος Δημήτριος;

Ὅταν ὁ κόσμος ἀκούη τὴ λέξι **ἅγιος**, ὁ νοῦς του πάει σὲ κάποιον καλόγερο πού ζη μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, π.χ. στὸ Ἅγιο Ὄρος. Μιὰ τέτοια ἀντίληψις δὲν εἶνε ὀρθή. Ὁ ἅγιος εἶνε ἕνα λουλούδι τοῦ οὐρανοῦ πού δὲν φυτρώνει μόνο στὶς γλάστρες τοῦ Ἁγίου Ὄρους· **φυτρώνει παντοῦ**, σὲ ὅλα τὰ ἐδάφη τῆς γῆς.

Ποιὸς εἶνε ἅγιος; αὐτὸς πού πιστεύει στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, συναισθάνεται τ' ἁμαρτήματά του, κλαίει καὶ μετανοεῖ ὅπως ὁ ληστής μὲ τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42), αἰσθάνεται τὴν ἀτέλειά του καὶ προσπαθεῖ νὰ γίνῃ τέλειος κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Κυρίου· ἅγιος εἶνε αὐτὸς πού ἔχει ἀπόφασι μέχρι θανάτου νὰ ἐφαρμόσῃ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ.

Ἅγιος ὀφείλει νὰ γίνῃ ὁ καθένας μας, αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ· «*ἅγιοι γίνεσθε*» (Λευιτ. 20,7,26=Ἀ' Πέτρ. 1,16), εἴμαστε ὅλοι ὑποχρεωμένοι νὰ γίνουμε ἅγιοι· καὶ ἀλλοίμονο ἐὰν δὲν γίνουμε.

Γιὰ νὰ δῆτε ὅτι **μπορεῖτε νὰ γίνετε ἅγιοι**, διαβάστε τοὺς βίους τῶν ἁγίων. Θὰ δῆτε ἐκεῖ, ὅτι ἔχουμε ἀγίους ἀπ' ὅλες τίς τάξεις καὶ τὰ ἐπαγγέλματα· βοσκούς, γεωργούς, τεχνίτες (μαραγκοὺς κ.λπ.), δασκάλους, ἐπιστήμονες, γιατροὺς, βασιλιάδες, στρατιῶτες, ἀξιωματικούς· καὶ ἀπόδειξις ὁ σημερινὸς ἅγιος.

Ὁ ἅγιος Δημήτριος δὲν ἦταν στὴ Θεσσαλονίκη οὔτε παπᾶς οὔτε καλόγερος οὔτε δεσπότης· **ἦταν ἀξιωματικὸς** στὶς λεγεῶνες τῆς

Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν διωκτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ Διοκλητιανοῦ (284-305 μ.Χ.) καὶ Μαξιμιανοῦ (286-305 μ.Χ.). Ἐν τούτοις τὸ ὑψηλὸ ἀξίωμά του δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ εἶνε καὶ **Χριστιανός**, πιστὸς στὸν Κύριο, κι αὐτὸ νὰ μὴν τὸ κρύβῃ. Μὲ τὴ ζωὴ του ἐνέπνεε στὰ τάγματα του πίστι καὶ ἀγάπη στὸ Χριστό.

Καὶ ἐκτὸς στρατοπέδου ὅμως μιλοῦσε τὰ βράδια σ' ἕνα χῶρο πού βρισκόταν ἐκεῖ πού εἶνε σήμερα ἡ πλατεῖα Δικαστηρίων. Ἐκεῖ κατηχοῦσε παιδιὰ καὶ νέους στὴν χριστιανικὴ πίστι, ὅπως δεῖχνουν τόσο ἡ ἀρχαιότερη εἰκόνα του, ὅπου εἰκονίζεται ὄχι ὡς στρατιωτικὸς καβάλλα σὲ ἄλογο ἀλλὰ ὡς **διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας** νὰ κατηγῆ παιδιὰ καὶ νέους, ὅσο καὶ ἕνα ὠραῖο ψηφιδωτό. Εἶχε μάλιστα τόση ἐπιτυχία, ὥστε κάθε μέρα προσερχόταν στὴν πίστι καὶ ἕνας καινούργιος προσήλυτος.

Ἡ δρᾶσις ὅμως προκαλεῖ ἀντίδρασι. Καὶ τὸ κήρυγμα ἑνὸς τέτοιου ἀξιωματικοῦ προκαλεσε τὴν κακία τῶν εἰδωλολατρῶν. Τὸν συκοφάντησαν στὸν αὐτοκράτορα, αὐτὸς ἔστειλε ἀπόσπασμα, συνέλαβαν τὸν ἅγιο Δημήτριο τὴν ὥρα πού δίδασκε τὰ παιδιὰ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ **τὸν φυλάκισαν** στὸ βαλανεῖο (=δημόσιο λουτρό) πού ἦταν στὰ ἀποδυτήρια τοῦ σταδίου, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν σημερινὸ περὶφημο ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἐνῶ ὁ ἅγιος Δημήτριος ἦταν κρατούμενος, ἦρθε ἐκεῖ ὁ νεαρὸς μαθητῆς του **Νέστωρ**.

—Δάσκαλε, λέει, βρίσκεται ἐδῶ ὁ Μαξιμιανὸς καὶ ἔχει φέρει μαζί του ἕνα Γότθο παλαιστή, τὸν **Λυαῖο**, γίγαντα στὸ σῶμα καὶ στὴ δύναμι. Κάθε μέρα βγαίνει στὸ στάδιο καὶ μᾶς προκαλεῖ λέγοντας· Ὅποιος Χριστιανὸς τολμάει, ἄς ἔρθῃ νὰ μονομαχήσῃ μαζί μου!... Ὡς τώρα δὲν ἔχει παρουσιαστῆ κανεὶς, κι αὐτὸς κομπάζει. Δός μου, σὲ παρακαλῶ τὴν εὐχή σου ν' ἀναμετρηθῶ μαζί του.

–Έχε τὴν εὐχή μου, εἶπε ὁ ἅγιος Δημήτριος καὶ πρόσθεσε προφητεύοντας: **«καὶ Λυαῖον νικήσης καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις».**

Ἔτσι ὁ Νέστωρ μπήκε στὸ στάδιο. Μόλις δόθηκε τὸ σύνθημα, ὀρμᾶ δίχως χρονοτριβὴ πάνω στὸ γίγαντα φωνάζοντας **«Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι!».** Μὲ ἕνα καίριο πλήγμα, ποῦ τοῦ κατάφερε, ὁ Λυαῖος πέφτει στὸ ἔδαφος καὶ ὁ **Νέστορας τοῦ παίρνει ἀμέσως τὸ κεφάλι.** Ὁ Μαξιμιανὸς κι ὅλοι οἱ εἰδωλολάτρες δὲν θέλουν νὰ παραδεχτοῦν τὸ ἀποτέλεσμα.

Δὲν πιστεύουν στὰ μάτια τους. Κι ἀπὸ κακία **θανατώνουν τὸ νικητὴ,** καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο **φονεύουν καὶ τὸν δάσκαλό του, τὸν ἅγιο Δημήτριο,** τρυπώντας τον μὲ λόγχες στὸ πλευρό.

Τρία διδάγματα τοῦ ἁγίου, ἀγαπητοί μου.

● Πρῶτον: **τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶνε ἐμπόδιο στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ.** Μὴ λές, Ἐγὼ δὲν εἶμαι κληρικός... Λάθος κάνεις. Ὅ,τι ὑποχρεώσεις ἔχω ἐγὼ ὁ δεσπότης, ἔχεις κ' ἐσύ. Χριστιανὸς ἐγὼ, Χριστιανὸς κ' ἐσύ· ὅπως βαπτίστηκα ἐγὼ **«εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος»,** ἔτσι κ' ἐσύ. Ἰδιες ὑποχρεώσεις ἔχουμε. Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν εἶνε ἀνεφάρμοστη οὐτοπία, εἶνε ζωὴ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Ἀπόδειξις ὁ ἅγιος Δημήτριος.

Ὡς ἀξιωματικὸς ἐκτελοῦσε τὸ χρέος του ἀπέναντι στὴν πολιτεία, συγχρόνως ἦταν καὶ Χριστιανός. Τὰ δύο αὐτὰ συμβιβάζονται. Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν λέει στὸν στρατιωτικὸ, Πέταξε τὰ ὄπλα –αὐτὸ τὸ λένε μόνο οἱ χιλιασταί–, ἀλλὰ τί λέει: Πρόσεξε, στρατιωτικέ, **μὴν κάνης κατάχρησι τῆς ἐξουσίας** ποῦ σοῦ ἴδωσε ἡ πολιτεία· νὰ τὴ χρησιμοποιῆς νομίμως καὶ δικαίως, φρουρώντας τὴν τιμὴ, τὴν περιουσία καὶ τὴν εἰρήνη τοῦ πολίτου καὶ τοῦ ἔθνους. Ἐκεῖνο ποῦ καταδικάζει ἡ Ἐκκλησία μας εἶνε ἡ κατάχρησι· καὶ προσεύχεται στὸ Θεὸ νὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα ποῦ θὰ ἐπικρατήσῃ στὸν κόσμον ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ.

Μπορεῖς λοιπὸν νὰ εἶσαι Χριστιανὸς καὶ ὡς στρατιωτικὸς καὶ ὡς γεωργὸς καὶ ὡς βοσκὸς καὶ ὡς ἔμπορος καὶ ὡς δικηγόρος καὶ ὡς γιατρὸς καὶ μὲ κάθε τίμιον ἐπάγγελμα, ἀρκεῖ νὰ θέλῃς.

● Τὸ δεύτερο διδάγμα. Θ' ἀγαπᾶς τὸ ἐπάγγελμα, τὴν οἰκογένεια, τὴν πατρίδα, ὅ,τι ὠραῖο ὑπάρχει στὸν κόσμον· ἀλλὰ **παραπάνω ἀπ' ὅλα ν' ἀγαποῦμε τὸ Χριστό.** Αὐτὸς εἶνε ἡ κορυφὴ τῆς πυραμίδος, αὐτὸς εἶνε τὸ Ἀπόλυτο, τὸ Αἰώνιο.

Ἐὰν λοιπὸν κάτι ἀπὸ αὐτὰ (π.χ. ἡ γυναίκα σου, τὸ παιδί σου, τὸ ἀφεντικό σου, ἡ πολιτεία σου) πῆ κάτι ἐνάντιο στὸ Χριστό, ὅπως συνέβη στὸν ἅγιο Δημήτριο, νὰ προτιμήσῃς τὸ Χριστό. Καὶ ἐκεῖνος μεταξὺ ἐπιγεῖου βασιλέως καὶ οὐρα-

νίου Βασιλέως ἐξέλεξε Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον· θυσίασε καὶ ἀξίωμα καὶ ἀνέσεις καὶ τιμές, προτίμησε τὸ θάνατο παρὰ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Κύριο. Κ' ἐμεῖς νὰ ἔχουμε πρῶτα τὸ Θεὸ καὶ τὴν πίστι μας, καὶ ἔπειτα ὅλα τ' ἄλλα.

● Καὶ τὸ τρίτο διδάγμα εἶνε, ὅτι **μὲ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ οἱ μικροὶ νικοῦν τοὺς μεγάλους.** Εἶδες ποτὲ μικρὸ παιδάκι νὰ νικᾷ ἕναν ἀθλητὴ; Πῶς εἶνε δυνατόν; Νά ὁμως ὁ νεαρὸς Νέστορας, ποῦ νίκησε ὁλόκληρο γίγαντα.

Αὐτὰ ἴσχυαν «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ», θὰ μοῦ πῆτε. Λάθος κάνετε. Καὶ σήμερα καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ αὐτὸ συμβαίνει. Θέλετε παραδείγματα; ✓ Τὸ 1912 ἤμουν παιδί 4 - 5 χρονῶν. Τὸ χωριό μου εἶχε ἀδειάσει ἀπὸ ἄντρες, ὅλοι οἱ γονεῖς μας ἦταν στρατιῶτες. Τέτοια ἅγια μέρα λοιπὸν χτύπησαν νύχτα οἱ καμπάνες· βγαίνουμε ἔξω, τρέχουν τὰ παιδιὰ κι ὅσοι εἶχαν μείνει στὸ χωριό, ἔκλαιγαν μικροὶ - μεγάλοι. Τί εἶχε γίνει; Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εἶχε μπῆ στὴ Θεσσαλονίκη! Τί ἦταν τότε ἡ Ἑλλάδα; 2 ἑκατομμύρια· τί ἦταν ἡ Τουρκία; 70 ἑκατομμύρια ἀπὸ τὸ Βελιγράδι καὶ τὸν Αἴμο μέχρι τὴ Βαγδάτη καὶ τὸ Κάιρο. Μὴ μᾶς πτοοῦν τὰ μεγάλα νούμερα!

✓ Ὀκτώβριο πάλι τοῦ 1918 τὸ ἑλληνικὸ θωρηκτὸ «Ἀβέρωφ» κατέπλευσε στὴν Κωνσταντινούπολι, ὑψωσε ἑλληνικὴ σημαία στὸ Βόσπορο, τμημα τῆς Κρητικῆς Χωροφυλακῆς ἐγκαταστάθηκε στὸ Φανάρι ὡς φρουρὰ τοῦ Πατριαρχείου, καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δημητρίου οἱ εὐζωνοὶ μπήκαν στὸ ναὸ τῆς Ἁγία - Σοφίας.

✓ Θέλετε ἄλλο; Στὶς 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 ἡ μικρὴ Ἑλλάδα ἀντιτάχθηκε στὴν πανίσχυρη Ἰταλία τοῦ Ἄξονος, ποῦ ἀπειλοῦσε ὅτι τ' ἀεροπλάνα τῆς θὰ σκιάσουν τὸν ἥλιο μας.

Δὲν εἶνε θαύματα αὐτὰ; Νά λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὄχι **«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»** μόνο, ἀλλὰ **πάντα ὁ πιστὸς Νέστορας νικᾷ τὸν Λυαῖο.**

Καὶ σήμερα, ἀγαπητοί μου, **τὸ θαῦμα μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ.** Πότε; **Ἄν ἔχουμε τὴν πίστι τοῦ ἁγίου Δημητρίου.** Τότε κατὰ τὴ Γραφὴ ἕνας μπορεῖ νὰ καταδιώξῃ χιλίους (βλ. Δευτ. 32,30).

Δὲν ἰσχύουν τὰ νούμερα! Δῶστε μου λαὸ πιστὸ καὶ ἀγνὸ, ἠγεσία ἐνωμένη, στρατιῶτες σὰν τοὺς 40 Μάρτυρες, ἀξιωματικούς σὰν τὸν ἅγιο Δημήτριο καὶ τὸν ἅγιο Γεώργιο, καὶ τότε πιστεύω, ὅτι ἕνας θὰ τὰ βάλῃ μὲ χιλίους καὶ πάλι ὁ Νέστορας θὰ νικήσῃ τοὺς Λυαῖους εἶτε Ἀνατολῆς εἶτε Δύσεως, γιὰ νὰ γράψῃ νέες σελίδες πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2334

Τῆς ἁγίας Σκέπης τῆς ὑπεραγ. Θεοτόκου
Τετάρτη 28 Ὀκτωβρίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Παρήγορο ὄραμα

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, τιμᾶ πρεπόντως τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Καὶ δικαίως. Διότι ἡ Παναγία δὲν εἶνε μία ἀπὸ τὶς πολλὲς γυναῖκες, εἶνε μοναδική· εἶνε, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας, τὸ «*ρόδον τὸ ἀμάραντον*» (καν. Ἀκαθ. ὕμν. α'3), ἢ «*Ἀγνή*» (ἔ.ἀ. α'1), ἢ Παρθένος κόρη, ἐκείνη τὴν ὁποία μεταξὺ μυριάδων γυναικῶν ὅλων τῶν αἰώνων ἐξέλεξε ἡ ἁγία Τριάς γιὰ νὰ γίνῃ ἡ **Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ**.

Πρὸς τιμὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἔχει ὀρίσει πολλὰς **ἐορτές**, ποὺ ὀνομάζονται **Θεομητορικές**. Ἐορτάζουμε τὸ Γενέθλιόν της στὶς 8 Σεπτεμβρίου καὶ ψάλλουμε «*Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένῃ...*» (ἀπολυτ.), τὰ Εἰσοδία της στὸ ναὸ στὶς 21 Νοεμβρίου, τὸν Εὐαγγελισμό στὶς 25 Μαρτίου, τὴν Κοίμησί της στὶς 15 Αὐγούστου. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μεγάλες αὐτὲς θεομητορικές ἐορτὲς ὑπάρχουν καὶ ἄλλες μικρότερες, μὲ τὶς ὁποῖες τιμῶνται εἴτε ἱστορικὰ θαύματα τῆς Παναγίας, θαυματουργὲς εἰκόνες της, ἀλλὰ καὶ πολύτιμα ἀντικείμενα τῆς ζωῆς της ὅπως εἶνε τὰ ἁγιασμένα ἐνδύματα ποὺ φοροῦσε (*ἔσθης ἢ μαφόριον καὶ ζώνη*). Στὴν τελευταία αὐτὴ κατηγορία ὑπάγεται ἡ σημερινὴ ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης.

Ἄν βέβαια τ' ἀκούσῃ αὐτὰ κάποιος **προτεστάντης ἢ χιλιαστής ἢ ἄθεος**, αὐτοὶ ποὺ δὲν πιστεύουν στὴν ἀειπαρθενία τῆς Θεοτόκου καὶ δὲν ἐκτιμοῦν πρεπόντως τὸν μοναδικὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε αὐτὴ στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, θὰ γελάσουν. Καλὰ τέλος πάντων, θὰ ποῦν, γιὰ γεγονότα τῆς ζωῆς της (γέννησι, εὐαγγελισμός κ.λπ.), ἀλλὰ νὰ ἐορτάζονται καὶ τὰ ρούχα ποὺ φοροῦσε ἡ Μαρία; – ἔτσι τὴ λένε αὐτοί.

Τὰ ρούχα λέτε; **Ναὶ τὰ ρούχα, κύριοι**. Ἐσὺ ὁ «*μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά*» ἢ ὁ προτεστάντης, ποὺ γελάτε καὶ χλευάζετε, ἀνοῖξετε λοιπὸν τὴν Καινὴ Διαθήκη ποὺ κρατᾶτε στὰ χέρια σας, νὰ δῆτε ἐκεῖ, ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνουμε οἱ ὀρθό-

δοξοὶ εἶνε σύμφωνο καὶ ὄχι ἀντίθετο μὲ τὴν Βίβλο. Ἡ Ἐκκλησία δὲν στηρίζεται τὴ λατρευτικὴ τῆς ζωῆς σὲ θεμέλια σαθρά.

✓ Στὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων διαβάζουμε, ὅτι ἀκόμη καὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἀντικείμενα θαυματουργοῦσαν. Στὴν Ἔφεσο μὲ τὰ χέρια τοῦ **ἀποστόλου Παύλου** ἡ θεία χάρις ἐνεργοῦσε ὄχι συνηθισμένα θαύματα («*δυναμεις*»), ὥστε οἱ πιστοὶ νὰ παίρνουν «*σουδάρια*» (=μαντήλια μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε σκουπίσει τὸν ἰδρώτα του) ἢ «*σιμικίνθια*» (=σκεπάσματα τοῦ σώματός του), νὰ τ' ἀκουμποῦν πάνω σὲ ἀρρώστους καὶ δαιμονιζομένους κι αὐτοὶ νὰ θεραπεύωνται ἀπὸ ἀσθένειες καὶ ν' ἀπαλλάσσονται ἀπὸ πονηρὰ πνεύματα (Πράξ. 19,12).

✓ Γιὰ τὸν **ἀπόστολο Πέτρο** μάλιστα ὁ ἱστορικὸς τῆς πρώτης Ἐκκλησίας (ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκάς) σημειώνει, ὅτι ὄχι τὸ σῶμα του ἢ κάποιον ἀντικείμενο τῆς ζωῆς του ἀλλὰ κι αὐτὴ ἡ σκιά του ἦταν εὐεργετική· γι' αὐτὸ στὴν Ἱερουσαλὴμ ἔβγαζαν ἀπὸ τὰ σπίτια τοὺς ἀσθενεῖς στὶς πλατεῖες, τοὺς ἄφηναν ἐκεῖ ξαπλωμένους σὲ κρεβάτια, ὥστε ὅταν θὰ περνᾶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος νὰ πέσῃ ἐπάνω τους ἔστω ἡ σκιά του, γιὰ νὰ θεραπευθοῦν (ἔ.ἀ. 5,15).

Ἡ Ὁρθοδοξία γνωρίζει ἐκ πείρας ὅτι, ὅταν κάποιος, ὅπως οἱ ἀπόστολοι, μὲ τὴν τήρησι τῶν θείων ἐντολῶν, τὴν μετοχὴ στὰ ἱερὰ μυστήρια καὶ τὴν προσωπικὴ ἄσκησι ἐνώνεται μὲ τὸν Κύριο, τότε καὶ τὸ σῶμα του γίνεται ἀγωγὸς θείας χάριτος καὶ ὅ,τι ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μαζί του γίνεται κι αὐτὸ ἅγιο καὶ ἀγωγὸς ἁγιασμοῦ. Γι' αὐτὸ ἡ **Ἐκκλησία μας τιμᾶ ὄχι μόνο τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ζωῆς ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὰ ἄμφια τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου**.

Τέτοια ἐορτὴ εἶνε ἡ σημερινὴ, ποὺ γίνεται εἰς ἀνάμνησιν ἐνὸς ὁράματος ποὺ εἶδε ὁ **ὁσῖος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός** (ἐορτάζει στὶς 28 Μαΐου). Ποιὸ εἶνε τὸ ἱστορικὸ της;

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος **Λέον-**

τος τοῦ Σοφοῦ, ἀγαπητοί μου, (πού βασίλευσε ἀπὸ τὸ 886 μέχρι τὸ 911 μ.Χ.) κάθε Παρασκευὴ βράδῳ γινόταν στὴν Κωνσταντινούπολι ἀγρυπνία στὸ ναὸ τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν.

Σὰς ὑπενθυμίζω, ὅτι ὁ ναὸς αὐτὸς εἶνε ἡ περίφημη ἐκκλησία στὴν ὁποία, ἀρκετὰ νωρίτερα, τὸ 626 μ.Χ. **ἐπὶ βασιλείῳς Ἡρακλείου** (575-641 μ.Χ.), σὲ ὧρες πού ἡ Πόλις κινδύνευε πολὺ σοβαρὰ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῶν Ἀβάρων καὶ τῶν Περσῶν, οἱ πιστοὶ μαζεύτηκαν ἐναγώνιοι, προσευχήθηκαν μὲ δάκρυα καὶ μὲ τὴν ἐπέμβασι τῆς Παναγίας σώθηκαν ἀπὸ τὴ βαρβαρική ἀπειλή· ἐκεῖ ἐπίσης μετὰ τὴ θαυμαστὴ ἐκείνη σωτηρία ἀκούστηκε γιὰ πρώτη φορὰ τότε τὸ θρυλικὸ κοντάκιο «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ κινήτηρια...*» τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου.

Σ' αὐτὸ τὸ ναὸ λοιπὸν, δύο καὶ πλέον αἰῶνες ἀργότερα, **γινόταν τώρα ἀγρυπνία**. Ἀρχιζε μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου καὶ διαρκοῦσε μέχρι τὶς πρωινὲς ὧρες – τέτοια προθυμία εἶχαν τότε ἐκεῖνοι, ὄχι σὰν ἐμᾶς σήμερα. Ἀνάμεσα στοὺς Χριστιανοὺς πού ἀγρυπνοῦσαν καὶ παρακαλοῦσαν τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ἦταν καὶ ἓνα διαμάντι, ἓνας ἅγιος, **ὁ ὁσιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός**· σαλός θὰ πῆ τρελλός.

Ἄν τὸν βλέπαμε ἐμεῖς, δὲν θὰ τοῦ δίναμε σημασία, γιὰ αὐτὸς ἤξερε νὰ κρύβῃ τὴν ἀγιότητά του ἀπὸ τὰ μάτια τῶν πολλῶν· μὲ μία συμπεριφορὰ ἐκκεντρικὴ ἐξευτέλιζε σκοπίμως τὸν ἑαυτό του, ὥστε νὰ μένη ταπεινός, καὶ ἄφηνε τοὺς ἐπιπολαίους νὰ τὸν περνοῦν γιὰ τρελλό. **Ἦταν τρελλός;** Κάθε ἄλλο· τὰ εἶχε τετρακόσα. Ἀλλὰ οἱ πολλοί, ἂν κάποιος περιφρονῇ τὴν κοσμικὴ ἀξιοπρέπεια, τὸν λένε τρελλό· δὲν μποροῦν νὰ τὸν καταλάβουν.

Στὴν ἀγρυπνία αὐτὴ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας, πού εἶχε τὶς αἰσθήσεις κεκαθαρμένες ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, ἀξιώθηκε νὰ ἔχῃ μία **παρήγορη ὄπτασία**. Εἶδε τὴν Παναγία στὴν εἴσοδο τοῦ νάρθηκα. Τέτοιο θέαμα δὲν εἶχε ξαναδεῖ. Ἐλαμπε σὰν τὸν ἥλιο. Τὴν περιστοιχίζαν πλῆθος ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά τῆς τὴν συνώδευαν ὁ τίμιος Πρόδρομος καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Ὅταν ἔφθασε στὸ μέσον τοῦ ναοῦ γονάτισε καὶ προσευχήθηκε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου. Μπήκε κατόπιν στὸ ἅγιο βῆμα, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ εἰδικὸ κιβώτιο τὸ ἱερὸ μαφόριο, δηλαδὴ τὴν **μανδήλα** τῆς πού ἐφυλάσσετο ἐκεῖ, καὶ βγαίνοντας στὴν ὠραία πύλη τὸ ἄπλωσε ἐπάνω ἀπὸ ὄλους τοὺς ἐκκλησιαζομένους. Καὶ τὸ ἱερὸ ἄμφιο ἄστραψε σὰν ἤλεκτρο, χρυσάργυρο κεχριμπάρι. Ἀφοῦ πέρασε κάποιον διάστημα, ἡ Παναγία ἄρχισε νὰ ἀνέρχεται στὸν οὐρανὸ καὶ ἄφησε τὸ μα-

φόριό τῆς νὰ σκεπάζῃ τοὺς πιστοὺς. Τὴν ὀπτασία αὐτὴ εἶδε καὶ ἐπιβεβαίωσε καὶ ὁ μαθητῆς τοῦ ὀσίου Ἀνδρέα, ὁ Ἐπιφάνιος.

Μανδήλα. Ἄλλοτε ἔβλεπες στὶς ἐκκλησίες τὶς γυναῖκες νὰ ἔχουν πάνω τους ἓνα μαντήλι σὰν αὐτὸ πού βλέπουμε στὶς εἰκόνες τῆς Παναγίας· τώρα σπάνια βλέπεις καμμιά γυναῖκα νὰ σκεπάζεται μὲ μαντήλι· μόνο μερικὰ χωρὶα κρατοῦν ἀκόμα τὴν παράδοσι.

* * *

Αὐτὸ εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱστορικὸ γεγονός, γιὰ τὸ ὁποῖο καθιερώθηκε ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης. Ἄλλ' ἀκούω **ἀντιρρήσεις**.

—Αὐτὰ συνέβαιναν «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ*». Σήμερα, πού πετᾶμε στὰ ἄστρα, ἐσὺ μᾶς μιλᾶς γιὰ ὑπερφυσικὰ ὁράματα;...

Κάνετε λάθος. Ἡ Σκέπη τῆς Παναγίας ἐκδηλώθηκε **ζωντανὴ κατ' ἐπανάληψιν στὴν ἱστορία** μας. Οἱ μεγαλύτεροι τὴν εἶδαμε καὶ στὶς ἡμέρες μας, καὶ δάκρυα ἔρχονται στὰ μάτια μας.

Τὸ 1940 σὰν σήμερα ἤμουν στὸ Μεσολόγγι, ὅπου εἶχα ἐπιστρατευθῆ κ' ἐγὼ γιὰ τὴν πατρίδα. Τὴ νύχτα χτύπησε ἡ καμπάνα· Πόλεμος! Μὰ τί ἐνθουσιασμός! Ὅλοι βγήκαν ἔξω, ἔτρεξαν τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος. Εἶδα νιόπαντρες γυναῖκες ν' ἀποχαιρετοῦν στὸ σταθμὸ τοὺς ἄντρες τους καὶ νὰ λένε· Στὸ καλὸ, ἡ Παναγία μαζί σας! Ὅλοι προσεύχονταν στὸ Χριστὸ καὶ στὰ χεῖλη τους εἶχαν τὴν Παναγία. Καὶ πάνω στὰ ψηλὰ βουνά, πού ἀνέβηκαν, τὴν ἔβλεπαν. Εἶδα στρατιώτη πού εἶπε· —Πάτερ, τὴ νύχτα πού φρουρούσαμε, **εἶδαμε** νὰ περπατᾷ στὴν παγωμένη κορυφὴ καὶ νὰ μᾶς εὐλογῇ. —Ποιός, παιδί μου; —**Μιὰ μαυροφόρα**. Παρήγορο ὄραμα!

Δὲν εἶνε παραμύθι! Πῆγαν στὸ μέτωπο ἄπιστοι, ἐπιστήμονες ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, καὶ **γύρισαν πιστοί**. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἐπέστρεψαν πιά στὶς πολιτεῖες. Γνώρισα καλόγερο στὰ Κατουνάκια, πού ἦταν λοχίας στὰ Ἀλβανικὰ βουνά, εἶδε τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας καὶ πῆγε στὸ Ἅγιο Ὄρος νὰ ἀσκηθῇ.

Τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας ἐγίνε ὄχι μόνο ἐπὶ Λέοντος Σοφοῦ, ἀλλὰ καὶ στὶς δικές μας μέρες. Καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ἐορτάζουμε σήμερα. καὶ **ψάλλουμε πάλι μὲ συγκίνησι** «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικήτηρια...*».

Εἶθε ὁ Θεὸς διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, νὰ σκεπάζῃ τὴν πατρίδα μας, τὸ λαὸ μας, ὅλα τὰ Βαλκάνια, καὶ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, ὥστε **νὰ ἔχουμε πάντοτε εἰρήνη**, καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ νὰ ἐορτάζουμε τὴν πάνσεπτη αὐτὴ ἡμέρα· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**